

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

Projekt dofinansowany ze środków budżetu państwa, przyznanych przez Ministra Nauk i Szkolnictwa Wyższego w ramach Programu DOSKONAŁA NAUKA II (KONF/SP/0123/2023/01)

UNIVERSITY OF SILESIA
FACULTY OF HUMANITIES

FUNDACJA
CENTRUM
LOGOPEDYCZNE

MANY VOICES ON STUTTERING AND CLUTTERING

September 15, 2024

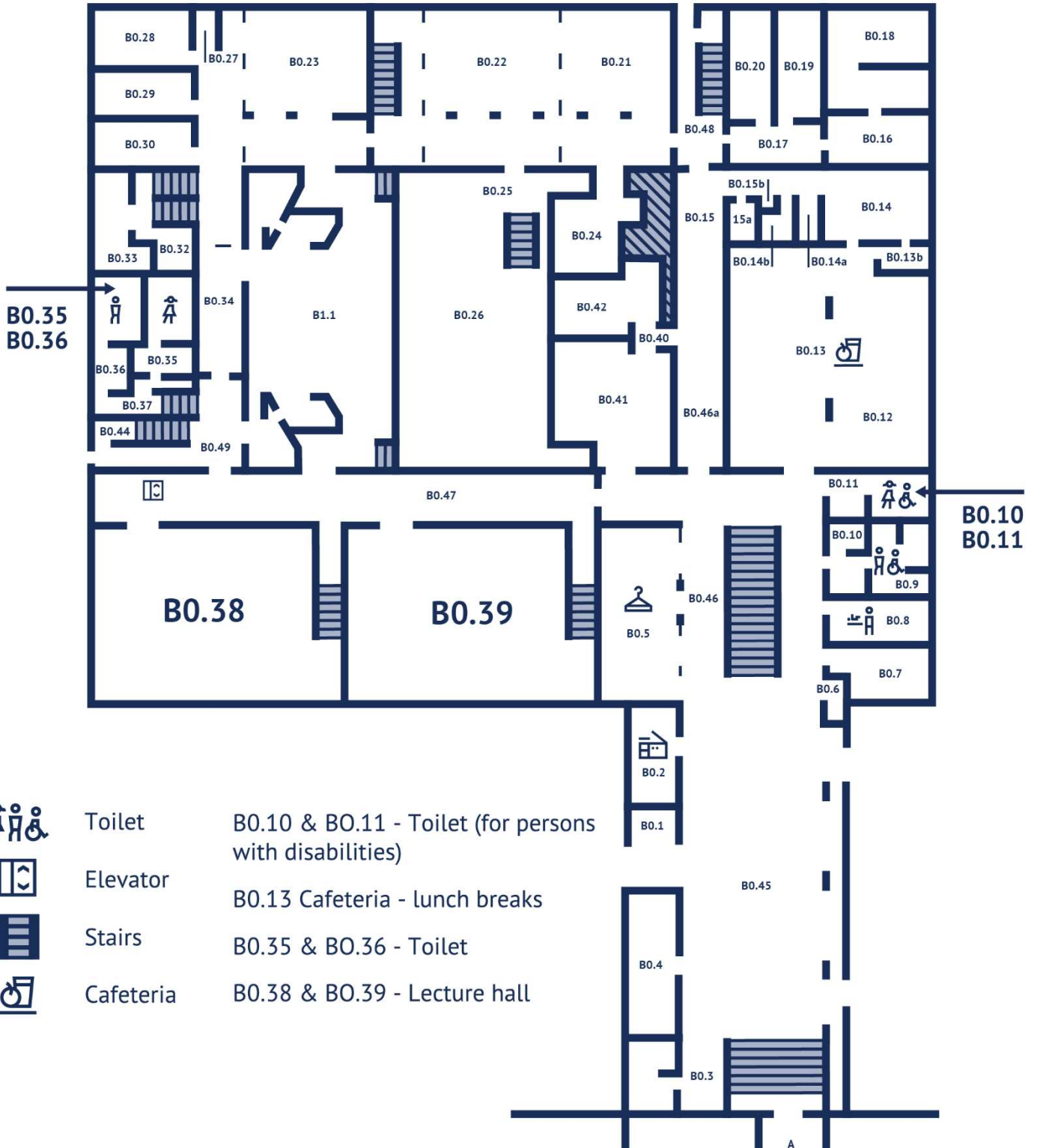

University of Silesia in Katowice, Poland

Conference announcements:

- All conference events will take place in **building B** (see maps and conference program)
- Coffee breaks will be held in the main foyer on the ground floor (building B)
- Lunch will be served in the cafeteria and in the main foyer on the ground floor (building B)
- Poster session will be held in the main foyer on the first floor (building B)
- The conference registration desk will be open in the main foyer on the ground floor (building B):
 - on Saturday (September 14th) from 8:00 to 18:00
 - on Sunday (September 15th) from 8:00 to 9:30
- Important: conference materials can also be picked up later at the conference office – room B1.36 (luggage storage will also be available there)
- The Gala Dinner will be held on Sunday (September 15th) starting at 19:00 at the NOVOTEL Centrum Katowice hotel. The hotel is located at 16 Walenty Rozdziński Avenue in close proximity to the Faculty of Humanities of the University of Silesia (9-minute walk across the campus of the University of Silesia, see map).
- Internet access for conference guests will be available:
 - network: **manyvoices**
 - password: **manyvoices2024**
- Pre-conference workshop will take place on September 14th: **Lexipontix program for school-age children who stutter: one-day taster** – the workshop will be held in room C0.38 (building C)
- Post-conference workshops will take place in building C, room C0.38 (building C):
 - September 16th – **Diagnosing and treating cluttering for the school-aged child**
 - September 16th – **Playful therapy approaches to motivate and excite teens and adults who stutter**
 - September 17th – **Mini-KIDS, a one-day taster**
- Certificates for participation in the conference and pre- or post-conference workshops will be distributed via email.

B0

B1

Toilet

B1.1 Lecture hall

Elevator

B1.7 & B1.9 - Toilet

Stairs

B1.30 & B1.31 & B1.32 - Toilet
(for persons with disabilities)

B1.34 & B1.36 - Lecture hall

C0

CONFERENCE PROGRAM

University of Silesia in Katowice, Poland
September 15, 2024

8:00-8:45	Registration (main foyer building B ground floor)			
8:45-9:00	Opening ceremony (main auditorium B1.1)			
Keynote speakers (main auditorium B1.1) (simultaneous translation into Polish / tłumaczenie symultaniczne na język polski)				
9:00-9:30	<p>Hanan Hurwitz An empowering, liberating and exciting time to be a person who stutters Wzmacniający, wyzwalający i ekscytujący czas bycia osobą z jękaniem</p>			
9:30-10:00	<p>Veerle Waelkens The effectiveness of three direct approaches for young children who stutter Skuteczność trzech bezpośrednich metod terapii małych dzieci jękających się</p>			
10:00-10:30	<p>George Fourlas 'Stretching the world' of people who stutter: The use of SFBT in the treatment of stuttering „Rozciąganie świata” osób jękających się – zastosowanie SFBT w terapii jękania</p>			
10:30-10:45	Q&A			
10:45-11:00	Coffee break (main foyer - building B - ground floor)			
Panel sessions				
	<p>Research shorts Session in English (main auditorium B1.1) (simultaneous translation into Polish / tłumaczenie symultaniczne na język polski)</p>	<p>Mini-seminar Session in English (B0.39)</p>	<p>Mini-seminar Session in English (B0.38)</p>	<p>Mini-seminar Session in Polish (B1.34) (sesja w języku polskim)</p>
11:00-11:25	<p>Francesca del Gado, Lisa Scordino, Diletta Vedovelli, Donatella Tomaiuoli A tool to test activation with virtual reality in a group of adolescents who stutter using biosensors Narzędzie do testowania aktywacji w wirtualnej rzeczywistości w grupie jękających się nastolatków przy użyciu biosensorów</p>	<p>11:00 - 12:00 Erik X. Raj Meaningful digital experiences: Embracing 21st century trends in stuttering therapy</p>	<p>11:00 - 12:00 Joeri van Ormondt, Rutger Wilhelm, Robert Dorczak, Artur Trzebiński, Hanan Hurwitz Voices on stuttering and cluttering</p>	<p>11:00 - 12:00 Katarzyna Węsierska, Monika Pakura, Joanna Szymczakowska Courtney Byrd, Geoffrey Coalson Od LOGOLab do CAMP Dream. Speak. Live. Poland</p>

CONFERENCE PROGRAM

University of Silesia in Katowice, Poland
September 15, 2024

11:25-11:50	Norimune Kawai, Akane Yamamoto, Haruna Uchiyama, Nagako Matsumiya The impact of work experience on speech-related anxieties in late adolescent adults who stutter Wpływ doświadczenia zawodowego na poziom lęku związanego z wypowiedaniem się u młodych osób dorosłych z jękaniem	11:00 - 12:00 Erik X. Raj Meaningful digital experiences: Embracing 21st century trends in stuttering therapy	11:00 - 12:00 Joeri van Ormondt, Rutger Wilhelm, Robert Dorczak, Artur Trzebiński, Hanan Hurwitz Voices on stuttering and cluttering	11:00 - 12:00 Katarzyna Węsierska, Monika Pakura, Joanna Szymczakowska Courtney Byrd, Geoffrey Coalson Od LOGOLab do CAMP Dream. Speak. Live. Poland
11:50-12:15	Aleksandra Boroń, Justyna Solecka-Głodek, Katarzyna Klimek-Markowicz Group supervision for speech-language therapists specialized in stuttering and cluttering: Case study Superwizja grupowa dla logopedów specjalizujących się w jękaniu i gielkocie – studium przypadku			
12:15-12:40	Birte Wiele, Stefan Heim, Erik Raj, Susanne Cook Intensive Stuttering Therapy intervention: Long-term evaluation of psycho-social impact and stuttering severity Program Intensywnej Terapii Jękania – długoterminowa ocena wpływu psychos- połecznego i nasilenia jękania	12:00 - 13:00 Mary O'Dwyer, Fiona Ryan Narrative Means to Preferred Stories About Stuttering	12:00 - 13:00 Jaqueline Carmona Navigating complexity: Cluttering, multilingualism, and clinical perspectives	12:00 - 13:00 Monika Każmierczak Holistyczno- -socjoekologiczny model profilaktyki gielkotu. Założenia – cele – wyzwania
12:40-13:00	Q&A			
13:00-13:45	Lunch break (cafeteria and main foyer - building B - ground floor)			
13:45-14:30	Poster session (main foyer - building B - first floor)			

CONFERENCE PROGRAM

University of Silesia in Katowice, Poland
September 15, 2024

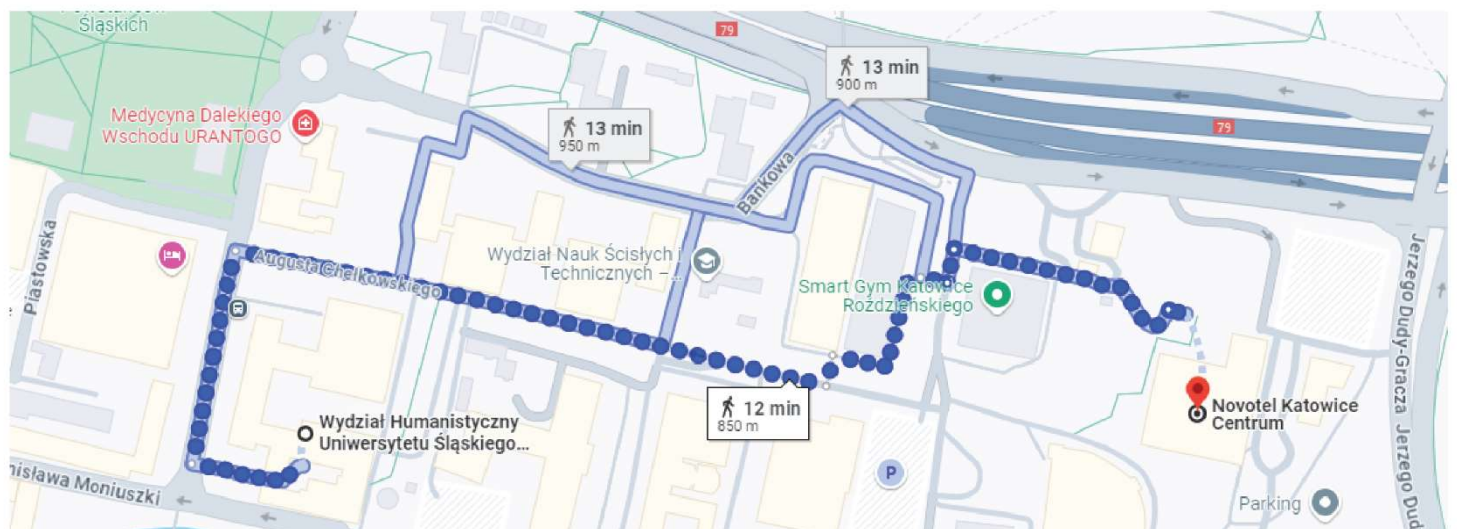
Keynote speakers (main auditorium B1.1) (simultaneous translation into Polish / tłumaczenie symultaniczne na język polski)				
14:30-15:00	Susanne Cook & Rutger Wilhelm Cluttering at school: Input from clinicians, teachers, and consumers Giełkot w środowisku szkolnym – wskazówki od terapeutów, nauczycieli i klientów			
15:00-15:30	Joseph Agius It's okay to laugh, right? Towards a new approach to dealing with stuttering Można się śmiać, prawda? Na drodze do nowego podejścia w radzeniu sobie z jękaniem			
15:30-15:45	Q&A			
15:45-16:00 Coffee break (main foyer - building B - ground floor)				
	Research shorts Session in English (main auditorium B1.1) (simultaneous translation into Polish / tłumaczenie symultaniczne na język polski)	Mini-seminar Session in Polish (B0.38) (sesja w języku polskim)	Mini-seminar Session in English (B0.39)	Mini-seminar Session in Polish (B1.34) (sesja w języku polskim)
16:00-16:25	Katarzyna Węsierska, Katarzyna Wyrwas, Mikołaj Zarzycki Stuttering narratives in Poland: Preliminary findings of a qualitative study among adults who stutter Narracja na temat jękania w Polsce – wstępne wyniki badania jakościowego wśród dorosłych osób jąkających się	16:00 - 17:00 Aneta Barcentewicz, Elżbieta Bijak, Dorota Kamińska, Agata Lasak, Katarzyna Macios, Karolina Milewska, Anna Pujanek Zmieniamy się! Wielogłos perspektyw – osób doświadczających jękania, rodziców i terapeutów	16:00 - 18:00 Joeri van Ormondt, Femke de Smit The next wave of emancipation in stuttering: What does this mean for you and your client?	16:00 - 17:00 Aleksandra Boroń Wykorzystanie uważności i samowspółczucia w terapii jękania i giełkotu
16:25-16:50	Nino Kemoklidze, Mariam Neparidze The impact of parent-mediated intervention on reducing stuttering severity: A case study of a 6-year-old boy Wpływ interwencji opartej na współpracy z rodzicami na zmniejszenie nasilenia jękania – studium przypadku 6-letniego chłopca			

CONFERENCE PROGRAM

University of Silesia in Katowice, Poland
September 15, 2024

16:50-17:15	Marta Wesierska, Susanne Cook, Joanna Szymczakowka, Katarzyna Węsierska, Aleksandra Krawczyk, Christine Tournier An international study of cluttering curricula and SLT students' knowledge of cluttering Międzynarodowe badanie sondujące programy nauczania oraz wiedzę studentów logopedii na temat gielkotu	16:00 - 17:00 Aneta Barcentewicz, Elżbieta Bijak, Dorota Kamińska, Agata Lasak, Katarzyna Macios, Karolina Milewska, Anna Pujanek Zmieniamy się! Wielogłos perspektyw – osób doświadczających jąkania, rodziców i terapeutów	16:00 - 18:00 Joeri van Ormondt, Femke de Smit The next wave of emancipation in stuttering: What does this mean for you and your client?	16:00 - 17:00 Aleksandra Boroń Wykorzystanie uważności i samowspółczucia w terapii jąkania i gielkotu
17:15-17:35	Q&A	17:00 - 17:40 Justyna Janikow, Angelika Drażewska, Rafał Kruk Rola grup samopomocowych w terapii jąkania na przykładzie Warszawskiego Klubu J		17:00 - 17:40 Aleksandra Jastrzębowska-Jasińska Wprowadzenie do Programu CZAD© – terapii grupowej wspierającej odporność psychiczną i płynność mówienia u dzieci i ich rodziców
17:45-18:00 Award ceremony and conference closing (main auditorium B1.1)				
19:00 Gala dinner (NOVOTEL Centrum Katowice)				

Route to Novotel Katowice Centrum

POSTER SESSION PROGRAM

Main Foyer, First Floor, Building
13:45-14:30

POSTER NUMBER	AUTHOR/S	ENGLISH	POLISH
P1	Angela Choi	A prevalence study of stuttering and cluttering among school-age children in Hong Kong	_____
P2	Maja Grabowska, Piotr Paluch	Stuttering since the dawn of time and now	_____
P3	Zuzanna Jakubowska, Katarzyna Węsierska	It is never too late: The case study of a bilingual senior who clutters	Nigdy nie jest za późno: Studium przypadku bilingwalnego seniora z gielkotem
P4	Aleksandra Jastrzębowska-Jasińska	_____	Jąkanie w relacji – perspektywa teorii przywiązania i teorii poliwalgalnej
P5	Michaela Hrmová Adamiková, Hana Laciková, Kristína Schweighoferová	Changing stuttering attitudes in Slovakia with the InterACT program: The first experience	_____
P6	Sabina Łukaszek, Katarzyna Węsierska	Narrative behaviors of children who stutter: Preliminary findings from the study among Polish school-age children	Zachowania narracyjne dzieci z jąkaniami: wstępne wyniki badań wśród polskich dzieci w wieku szkolnym
P7	Martyna Piątek, Katarzyna Węsierska	_____	Jąkam się tak jak Ty! Rola mentorów w interwencji logopedycznej w jąkanii
P8	Maja Pordzik, Natalia Michalik, Joanna Szymczakowska	InterACT from the perspective of therapists and teachers: How to change children's attitudes toward stuttering	InterACT oczami terapeutów i nauczycieli - czyli jak zmienia się postawy dzieci wobec jąkania
P9	Natalia Radkowska-Marczak	_____	Postawy komunikacyjne dzieci z jąkaniami w wieku wczesnoszkolnym w samoocenie i ocenie rodziców
P10	Emilia Tadla, Natalia Moćko	_____	Porównanie wiedzy studentów kierunków: psychologia, pedagogika i logopedia na temat gielkotu oraz jąkania - doniesienia z badań
P11	Marta Węsierska, Natalia Świsłocka, Katarzyna Węsierska, Michael Boyle, Anna Szerszeńska	Polish adaptation of the Self-Stigma of Stuttering Scale (4S)	Polska adaptacja „Skali Samostygmatyzacji w Jąkanii się”
P12	Lesley Wolk, Lisa LaSalle	Parent inclusion in the treatment of preschoolers who stutter: A clinical guide	_____

**Keynote speakers
(in English, simultaneous translation into Polish)**

Time: 9:00-9:30

Room: B1.1

Title	An Empowering, Liberating and Exciting Time to be a Person who Stutters
Author	Hanan Hurwitz
Abstract	We who stutter, and clinicians who are open to learning more about stuttering, are living in a remarkable period of time. The Stuttering Pride movement is gaining momentum, and with it important and interesting discussions about what that Pride means. More organizations, groups and individuals are writing about stuttering and pushing back against the real problem, which is the pervasive and toxic stigma of stuttering. We are witness to changing attitudes to stuttering and to stuttering therapy, with a movement away from therapy that is focused on fluency to therapy that is focused on empowerment and based on acceptance of stuttering. This evolution in thinking about stuttering gives us many opportunities for meaningful discussion and research, touching the humanity within us and creating a much better world for us all.

Time: 9:30-10:00

Room: B1.1

Title	The effectiveness of three different approaches for young children who stutter
Author	Veerle Waelkens
Abstract	The Belgium government allowed to run a study to measure the outcomes of the three mainly used direct approaches for children who stutter under 6. The study is called TreatPaCS (Treatment of Preschool age Children who Stutter). It is an important, long-term study on a large scale, according to both, Belgian and international standards. In this trial, 249 children will be allocated to one of three treatment groups. Stuttering specialists will treat the child (and guide the parents) with Mini-KIDS, the SCBT (social-cognitive-behaviour therapy) or the Lidcombe Program. They are recruited in the Dutch- and French-speaking parts of Belgium. Speech-Language Therapists are trained to deliver the programs meticulously. The study is a 5-year project, with follow up periods after 2 years and after 5 years post treatment. The study, its rationale and preliminary outcomes will be discussed.

Time: 10:00-10:30
Room: B1.1

Title	“Stretching the World” of People who Stutter: the use of SFBT in the treatment of stuttering
Author	George Fourlas, M.Ed., M.Sc.SLT, MRCSLT, HCPC. Stuttering specialist SLT, lecturer and clinical coach.
Abstract	Solution-focused brief therapy (SFBT) is an approach to psychotherapy based on solution-building rather than problem-solving. It explores current resources and future hopes rather than present problems and past causes. SFBT has been widely used in the treatment of stuttering over the past years. Shifting focus from problems to solution involves thinking about the process of change differently. Adopting a not-knowing stance, acknowledging clients as the experts and listening to them in an alternative way, a new world reveals to the client and the therapist. The aim of this presentation is to discuss key theoretical and clinical principles of the SFBT approach, to explore its use with stuttering clients and to present clinical examples of its use.

Research shorts
(in English, simultaneous translation into Polish)

Time: 11:00-11:25
Room: B1.1

Title	A tool to test activation with virtual reality in a group of adolescents who stutter using biosensors
Authors	Francesca Del Gado, Lisa Scordino, Diletta Vedovelli, Donatella Tomaioli
Keywords	stuttering, virtual reality, adolescents, exposure therapy
Abstract	<p>Stuttering can cause an impact in the speaker's communication and social life. People who stutter frequently display fear of negative evaluation, negative thoughts, avoidance and safety behaviors due to distress about speaking in contexts where the person is likely to stutter. Stuttering is associated with elevated risks of social anxiety disorder (SAD).</p> <p>Among the most feared situations, we can identify for example: talking to unknown people, talking in front of an audience, talking to higher ranking people. Thus, stuttering treatments can involve an Exposure Therapy (ET), so clients are exposed to feared social situations to reduce stress levels and avoidance behaviors. It can be challenging and risky to recreate real-life scenarios using traditional exposure therapy (ET). Virtual reality (VR) presents a promising solution to overcome these limitations and enhance the effectiveness of stuttering treatment.</p> <p>Aim</p> <p>The aim of the study is to verify through objective data analysis whether the virtual reality exposure may be comparable to the exposure in real life simulations. Demonstrating the effectiveness of virtual reality through the analysis of data from</p>

biosensors in ET represents an important milestone for speech therapists who are open to the use of new technologies and for patients who can benefit from them.

Methodology

We recruited 24 adolescents who stutter, of those 12 used VRET (Virtual Reality Exposure Therapy) while the remaining 12 participated in traditional ET sessions. We used "Speak in Public", a novel system that employs VR and biosensors to offer accurate stress assessments of patients undergoing ET in simulated challenging daily scenarios such as a bar, a party, a doctor's waiting room, a classroom, and an interview. We used biosensors to capture the number of electrodermal activity peaks (EDA) which indicate the participant's maximum moment of stress. Then, we looked at the frequency of these peaks and of disfluencies in both groups.

Results

Our findings revealed that the VR group exhibited, on average, a higher number of EDA peaks compared to traditional ET group. The difference of the number of disfluencies of the VR group compared to the traditional ET group were also considered.

Conclusion

Our study suggests that VR combined with biosensors presents an authentic and stimulating experience with potential implications for developing innovative stuttering therapies. In this way, it would also be possible to objectively monitor the progress and outcomes of the treatment.

References

Brundage, S., Brinton, J., & Hancock, H. (2016). Utility of virtual reality environments to examine physiological reactivity and subjective distress in adults who stutter. *Journal of Fluency Disorders*, 50, 85-95.

Beidel, D. C., & Vanryckeghem, M. (2019). Exposure therapy for social anxiety disorder in people who stutter: An exploratory multiple baseline design. *Journal of fluency disorders*, 59, 21-32.

Moïse-Richard, A., Ménard, L., Bouchard, S., & Leclercq, A. L. (2021). Real and virtual classrooms can trigger the same levels of stuttering severity ratings and anxiety in school-age children and adolescents who stutter. *Journal of fluency disorders*, 68, 105830. <https://doi.org/10.1016/j.jfludis.2021.105830>

Chard, I., Van Zalk, N., & Picinali, L. (2023). Virtual reality exposure therapy for reducing social anxiety in stuttering: A randomized controlled pilot trial. *Frontiers in digital health*, 5, 1061323. <https://doi.org/10.3389/fdgth.2023.1061323>

Time: 11:25-11:50

Room: B1.1

Title	Impact of Work Experience on Speech-Related Anxieties in Late Adolescent Adults who Stutter
Authors	Norimune Kawai, Akane Yamamoto, Haruna Uchiyama, Nagako Matsumiya
Keywords	work experience, adults who stutter, speech-related anxieties
Abstract	<p>The purpose of this study was to investigate and clarify the experiences and anxieties related to speech situations among late adolescent adults who stutter, particularly focusing on the differences between those who have work experience and those who do not. Interviews were conducted with a total of six late adolescent adults who stutter, including three who were employed and three who were not. Subsequently, verbatim transcripts were created and coded.</p> <p>As a result, it was observed that adults who stutter without work experience expressed concerns such as "worrying about greetings to people they meet for the first time or when receiving phone calls," "losing trust as a technician if unable to respond to questions," "speaking situations in part-time jobs or educational internships," "anxiety about interviews in teacher recruitment exams, where speaking well is more worrisome than passing," and "while failures used to be one's own responsibility, they now become the responsibility of the entire company upon becoming a working adult." These feelings of being unable to communicate effectively led to anxiety regarding relationship and trust building, the pressure of responsibility as a working adult, and other aspects of employment in general. On the other hand, some individuals mentioned their excitement about entering society, expressing joy and hope, saying, "I passed my first choice in jobhunting and can do what I want."</p> <p>Adults who stutter with work experience acknowledged their anxiety about speaking but stated, "I don't particularly think about curing stuttering. I focus on acquiring the knowledge and skills necessary for work and do my best in my job." Another stuttrer mentioned anxiety about answering phone calls at work but also stated, "I understand the impatience of the caller, but I want them to understand stuttering," and "When I come out about my stuttering and the other person knows, the symptoms don't show up as much." Another adult who stutter stated, "It's important to convey information clearly to patients and their families rather than focusing on speech," and as a solution, said, "I'll buy books on better communication methods" and "I'll strive to accurately grasp the information the other person is seeking."</p> <p>The conclusion drawn from the study suggests a notable difference between adults who stutter with work experience and those without, particularly in how they approach and cope with their anxiety related to speech situations. Adults who stutter without work experience commonly express concerns about basic communication tasks like greetings, answering phone calls, or handling speaking situations in part-time jobs or internships. They also face heightened anxiety about job interviews and the increased responsibility associated with being part of a working environment. In contrast, adults who stutter with work experience tend to adopt a more pragmatic approach. While acknowledging their</p>

anxiety about speaking, they prioritize acquiring job-related knowledge and skills. They focus on effective communication with clients and colleagues, often seeking strategies to improve their communication abilities, such as learning new communication methods or openly discussing their stuttering with others.

Time: 11:50-12:15

Room: B1.1

Title	Group supervision for speech-language therapists specialized in stuttering and cluttering - case study
Authors	Aleksandra Boroń, Justyna Solecka-Głodek, Katarzyna Klimek-Markowicz
Keywords	Group supervision, Speech-Language Therapists
Abstract	<p>In the supervision process, the supervisor's knowledge and experience allows him to analyze the course of therapy and direct it appropriately. The supervisor supports the therapist in dealing with difficulties in conducting therapy and helps to better understand the patients/clients in order to improve their quality of life. Various types of supervision are available, including formal (one-on-one with a supervisor) and informal (peer reviews). They can take place individually or in groups, in person or online. Selected benefits of regular supervision include enriching professional skills, support in difficult situations during therapy because of the experience and knowledge of the supervisor. Other benefits are improving the quality of services and, as a result, improving the client's quality of life.</p> <p>Working as a speech-language therapist (SLT) in Poland, it is difficult to obtain supervision because we have not yet developed good practices in this area, including: rules for using supervision by SLT's or procedures of becoming a supervisor. The demand, however, is very high (see: A. Jastrzębowska-Jasińska, Supervision in the profession of speech-language therapists, 2018). However, we can use peer reviews, mentoring sessions, or supervision in psychological fields in which we receive additional education, e. g. Solution Focus Brief Therapy (SFBT). It is worth creating groups of speech-language therapists to take advantage of the opportunity to exchange experiences and support while waiting for solutions imposed from above (e. g. Polish Speech-Language Therapists Association).</p> <p>In our presentation, we will report on the experience of both running and participating in a supervisory group of SLTs specializing in stuttering and cluttering, which has been operating continuously for five years online and in person. We will discuss, among others: organizational and program issues, dynamics of group development, specificity of supervision in the SFBT. We will present the results of a survey regarding the benefits of participating in this supervision group and conclusions to be taken into account in the process of evaluating the group's activities. Our goal is to inspire SLTs interested in creating similar support groups.</p>

Time: 12:15-11:40

Room: B1.1

Title	Intensive Stuttering Therapy intervention: Long-term evaluation of psychosocial impact and stuttering severity
Authors	Birte Wiele, Stefan Heim, Erik Raj, Susanne Cook
Keywords	stuttering, combination approach, longitudinal study, treatment outcomes
Abstract	<p>The German evidence-based guidelines for fluency disorders showed that there is a lack of evidence for a combination approach of stuttering modification and fluency shaping for children and adolescents who stutter (Neumann et al. 2016). During an annual 3-week Intensive Stuttering Therapy intervention (IST), this combination approach was utilized. Previous studies documented a positive therapy effect related to overt and covert aspects of stuttering for participants in the IST (Metten et al. 2007; Cook 2011, 2013). The goal of the present study was to evaluate the long-term outcomes of the psychosocial impact and stuttering severity ten years after the intensive therapy intervention in 2008-2009. Ten previous participants, aged between nine and 20 years during the initial therapy intervention ($M = 14;2$, $SD = 3;9$) were included in the follow-up study. Two evaluation instruments were used to compare previous results from 2008/2009 with the long-term follow-up; the "Fragebogen zum Sprechen" (FzS, Speech Questionnaire Cook, 2013) was used to determine the psychosocial impact of the stuttering on the person's life, and the Stuttering Severity Instrument fourth edition (SSI-4, Riley 2009) was administered to measure overt stuttering severity. Additionally, a semi-structured video-call and qualitative questionnaires were conducted to ask participants about their own subjective experiences regarding the IST.</p> <p>Statistical analysis of the therapy and stabilisation effect were conducted via t-test with a significance level of $p < 0.05$.</p> <p>Results indicated that the psychosocial impact ($t(9) = -3.304$, $p = 0.005$) and the stuttering severity ($t(8) = -4.407$, $p = 0.001$) were both significantly lower than prior to the intervention. Additionally, there was no increase of both since the end of the intensive therapy intervention, but rather a trend of a further decrease of the psychosocial impact ($t(9) = -1.546$, $p = 0.078$) and stuttering severity ($t(8) = -1.807$, $p = 0.054$). The intensive timeframe and refresher events with the group were described as especially beneficial by eight of the participants. The study showed that an intensive stuttering therapy intervention during childhood or adolescence can have a positive effect on internal and external stuttering symptoms into adulthood.</p> <p><u>References/Citations</u></p> <p>Cook, S. (2011). Affective factors, bullying, language and motor abilities in relation to treatment outcome for children who stutter (unpublished PhD thesis, University College London, London).</p> <p>Cook, S. (2013). Fragebogen zur psychosozialen Belastung durch das Stottern für Kinder und Jugendliche. Logos, 21(2), 97-105.</p> <p>Metten, C., Zückner, H. & Rosenberger, S. (2007). Evaluation einer Stotterintensivtherapie mit Kindern und Jugendlichen. Sprache · Stimme · Gehör, 31, 1-10.</p> <p>Neumann K, Euler HA, Bosshardt HG, Cook S, Sandrieser P, Sommer M. The Pathogenesis, Assessment and Treatment of Speech Fluency Disorders. Dtsch Arztebl Int. 2017 Jun</p>

<p>5;114(22-23):383-390. doi: 10.3238/arztebl.2017.0383. PMID: 28655373; PMCID: PMC5504509. Riley, G. D. (2009). Stuttering Severity Instrument: Fourth Edition. Austin, Texas: Examiner's Manual Pro Ed.</p>
--

**Mini-seminars
(in English)**

Time: 11:00-12:00
Room: B0.39

Title	Meaningful digital experiences: Embracing 21st century trends in stuttering therapy
Author	Erik X. Raj
Abstract	<p>The Meaningful Digital Experiences Research Lab (MDXR LAB), within the Department of Speech-Language Pathology at Monmouth University, in the United States, is committed to exploring the potential of digital technologies as speech and language therapy tools. Through rigorous research and innovative practices, MDXR LAB diligently seeks to harness the power of 21st century thinking to create tangible and impactful improvements in speech and language therapy interventions. One point of interest that MDXR LAB has focused on, over the years, is the broad idea of social media and its potential as a therapeutic tool that could directly connect to the lives of people who stutter (PWS).</p> <p>Social media is defined as any online resource that allows for engagement and interaction between individuals (Bishop, 2019). PWS have experienced benefits when utilizing social media-specific websites and online-based applications to digitally connect and share with other PWS (Trichon & Raj, 2018). For example, it is not uncommon for PWS to utilize social media platforms to share stuttering-related thoughts and feelings with other PWS, usually in the form of text (Raj & Daniels, 2017; Raj et al., 2023). Additionally, PWS who consume and share stuttering-related audio podcast episodes through various social media platforms have reported feeling a sense of camaraderie and empowerment after listening to the lived experiences of other PWS (Dignazio et al., 2020).</p> <p>One of the most popular social media platforms is Instagram. In 2021, it was reported that approximately 40% of adults in the United States use Instagram to digitally connect and share with others, as well as consume content that is relevant to their lives (Pew Research, 2021). Also, it should be noted that there are a number of stuttering-related Instagram accounts that are created and maintained by PWS, for PWS. For instance, the @juststutter Instagram account is a public one that was created by Willemijn Bolks, a 23-year-old artist from the Netherlands who frequently illustrates stuttering lived experiences. Her Instagram account has over 100 posts (illustrations) since 2019, and it frequently features cartoon-like drawings typically paired with English-narration to further describe the stuttering-related work of art.</p>

This presentation will start a conversation that revolves around the 21st century trend of Instagram to see if it and certain accounts within it, like the @juststutter Instagram account, might be useful as an appropriate means of support for PWS. Therefore, findings from a recent survey-based research initiative will be highlighted to showcase the perspectives from over 100 PWS who currently follow the @juststutter Instagram account. The following research questions will be answered during this presentation: (1) In what ways do PWS describe their experiences of looking at the @juststutter account's posts? (2) What are the different reasons that PWS choose to look at the @juststutter account's posts? Additionally, specific examples will be shared as to how numerous stuttering-related Instagram posts could be used as therapeutic tools to start and expand important conversations about stuttering and communication.

Bishop, M. (2019). Healthcare social media for consumer. In Edmunds M, Hass C, Holve E, eds. Consumer informatics and digital health: solutions for health and health care. Cham, Switzerland: Springer, pp. 61–86.

Pew Research Center. (2021, April 7). Social Media Fact Sheet. Pew Research Center. <https://www.pewresearch.org/internet/fact-sheet/social-media/>

Raj, E. X., & Daniels, D. E. (2017). Psychosocial support for adults who stutter: Exploring the role of online communities. *Speech, Language and Hearing*, 20(3), 144-153.

Raj, E. X., Daniels, D. E., & Thomson, P. E. (2023). Facebook groups for people who stutter: An extension of and supplement to in-person support groups. *Journal of Communication Disorders*, 101, 1-13.

Dignazio, L. E., Kenny, M. M., Raj, E. X., & Pelkey, K. D. (2020). Stuttering-related podcasts: Audio-based self-help for people who stutter. *Perspectives of the ASHA Special Interest Groups*, 5(5), 1131-1138.

Time: 11:00-12:00

Room: B0.38

Title	Voices on stuttering and cluttering
Authors	Joeri van Ormondt, Rutger Wilhelm, Robert Dorczak, Artur Trzebiński, Hanan Hurwitz
Abstract	In this panel discussion we will explore how to become an even better ally for people who stutter. The panellists will tell their story and focus on what would have been helpful during their school-age and what they wish is there for present day children. The audience is very much invited to participate in the discussion.

Time: 12:00-13:00
Room: B0.39

Title	Narrative Means to Preferred Stories About Stuttering
Authors	Mary O'Dwyer and Fiona Ryan
Abstract	<p>Narrative practice (NP) has its origins in social constructionism and recognizes that people construct their lives and identities socially and culturally, through language, discourse and communication (Speedy, 2008; White & Epston, 2009). NP has been used to address problem-saturated narratives that may dominate the lives of people, encouraging a sense of agency as individuals rewrite and re-author their story to one that fits with their hopes, values and dreams.</p> <p>NP positions the person and their experiences at the centre of the therapy process. It entails a curiosity on the part of the SLT and a willingness to address the wider discourses that exist around stuttering and to challenge assumptions we have about what 'normal' looks feels and sounds like.</p> <p>Working narratively with people who stutter provides opportunity to explore their preferred stories and identities. In this presentation there will be an introduction to narrative theory. Normalising discourses will be explored in relation to stuttering. Narrative processes will be outlined with brief examples provided and some proposed applications of narrative questioning.</p>

Time: 12:00-13:00
Room: B0.38

Title	Navigating Complexity: Cluttering, Multilingualism, and Clinical Perspectives
Author	Jaqueline Carmona
Abstract	<p>Cluttering manifests as a communication disorder marked by disorganized language structure, including syllable omissions and phonological alterations within words, ultimately diminishing intelligibility. Individuals afflicted by cluttering often find it frustrating and disruptive in communicative contexts, presenting challenges that transcend linguistic diversity.</p> <p>The interplay between cluttering and multilingualism adds intricacies to diagnosis and intervention processes, as linguistic variables can either exacerbate or alleviate cluttering symptoms. By examining existing literature, this discussion underscores the importance of reflexively analyzing linguistic data and its implications for quality of life. A comprehensive understanding of the relationship between cluttering and multilingualism can improve clinical strategies and address the communication needs of diverse populations. Tailored therapeutic approaches are essential for individuals with cluttered speech who engage with multiple languages.</p>

Mini-seminars (in Polish)

Time: 11:00-12:00

Room: B1.34

Title	Od LOGOLab do CAMP Dream. Speak. Live. Poland
Authors	Katarzyna Węsierska, Monika Pakura, Joanna Szymczakowska, Courtney Byrd, Geoffrey Coalson
Keywords	jąkanie, LOGOLab, Dream Speak Live, CARE
Abstract	Osoby jękające się spotykają się z wyzwaniem, które mogą wpływać na ich ogólne samopoczucie (Craig i in., 2009). Dzieci jękające się mogą doświadczać trudności w interakcjach społecznych i codziennym funkcjonowaniu (Beilby i in., 2012). Dodatkowo są bardziej narażone na mobbing szkolny w porównaniu do tych, które się nie jękają (Blood & Blood, 2004). Zaleca się więc, aby interwencja wobec dzieci jękających się rozpoczynała się możliwe jak najwcześniej i była ukierunkowana na ich potrzeby psychologiczne i komunikacyjne (Constantino, 2023; Reeves et.al, 2023; Sisskin, 2023). Podejście terapeutyczne CARE i Camp Dream Speak. Live to przykłady programów afirmujących jękanie (Byrd i in., 2016; 2028; 2023). Tradycyjne podejście do terapii jękania w Polsce w przeszłości koncentrowało się głównie na kształtowaniu płynności i czasami prowadziło do unikania jękania, a nawet wycofywania się z kontaktów interpersonalnych, rzadziej terapie były zorientowane na poprawę komunikowania się i jakości życia (Del Gado i in., 2023). Śląski ośrodek logopedyczny jest prekursorem zmian w takim podejściu i podążając za najnowszymi trendami w logopedii, promuje nowoczesne i holistyczne podejście do jękania, które priorytetowo traktuje akceptację jękania, skuteczną komunikację, poprawę odporności i umiejętności samokontroli w celu podnoszenia jakości życia osób z jękaniem. Jedną z form takich działań są organizowane na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach od 2017 roku warsztaty LOGOLab dla dzieci z jękaniem i ich rodzin (Boroń i in. 2020). Ich celem jest nie tylko poszerzenie aktualnej, rzetelnej i opartej na dowodach naukowych wiedzy na temat jękania, ale również zmiana podejścia dzieci i rodziców do tego zjawiska. Dodatkowo w ramach warsztatów, które w latach 2020 do 2022 Uniwersytet Śląski prowadził wraz z Fundacją Wiedzy i Dialogu Społecznego Agere Aude oraz The Arctic University of Norway w Tromsø w ramach grantu LOGOLab – kompleksowa interwencja w jękaniu (Węsierska & Sønsterud, red., 2021), dzieci integrują się, redukują poczucie osamotnienia w doświadczaniu jękania, a także doskonałą kompetencje językowe i komunikacyjne. Rodzice natomiast rozwijają umiejętności odpowiedniego wspierania dziecka w różnych obszarach oraz środowiskach, stają się adwokatami swoich dzieci, a ponadto mają możliwość dzielenia się własnymi doświadczeniami i wątpliwościami dotyczącymi jękania, ich dzieci, rodzinnych relacji. Śląskie podejście do interwencji logopedycznej w jękaniu stale się przeobraża, podążając za zmianami dokonującymi się na świecie (Pakura, Szymczakowska, Węsierska w druku). Owocem tych zmian jest zacieśnienie współpracy Uniwersytetu Śląskiego i Fundacji Centrum Logopedyczne z Arthur M. Blank Center for Stuttering Education and Research, The University of Texas at Austin, które umożliwiło zorganizowanie pierwszej polskiej edycji Camp Dream. Speak. Live., której głównym celem było wprowadzenie modelu CARE

w Polsce. Kluczowym celem tego projektu jest podniesienie świadomości i poprawa jakości życia osób jąkających się w naszym kraju. Podczas wystąpienia na konferencji zostaną zaprezentowane wstępne wyniki badań prowadzonych w pierwszej edycji programu z uwzględnieniem wypowiedzi dzieci i rodziców, a także terapeutów i wolontariuszy – studentek Letniej Studenckiej Szkoły Logopedów Uniwersytetu Śląskiego. Oczekuje się, że udział studentów z różnych polskich uniwersytetów, a także polskich i zagranicznych (słowackich i ukraińskich) logopedów zaproszonych do udziału w programie zapewni rozpowszechnienie tych opartych na dowodach naukowych podejść w Polsce, na Słowacji i Ukrainie.

Time: 12:00-13:00

Room: B1.34

Title	Holistyczno-socjoekologiczny model profilaktyki gielkotu. Założenia – cele – wyzwania
Author	Monika Kaźmierczak
Keywords	gielkot/mowa bezładna, profilaktyka, paradygmat holistyczno-socjoekologiczny, logopedia
Abstract	Nie tylko w Polsce dostrzega się konieczność dopełniania i upowszechniania wiedzy o wciąż mało znanym fenomenie językowo-komunikacyjnym, jakim jest gielkot. Ma to istotne znaczenie zarówno dla osób z gielkotem, jak też środowiska, w którym żyją. Podczas miniseminarium zostaną omówione główne cele i założenia profilaktyki gielkotu. Zaproponowany model holistyczno-socjoekologiczny pokazuje skalę potrzeb i wyzwań, jakie stoją przed logopedami, osobami z doświadczeniem gielkotu oraz ich otoczeniem. W prezentacji zostanie podkreślone, że cenne inicjatywy w zakresie profilaktyki gielkotu już są podejmowane, jest też potrzeba ich kontynuowania i rozszerzania tego typu działań w przyszłości.

Keynote speakers
(in English, simultaneous translation into Polish)

Time: 14:30-15:00

Room: B1.1

Title	Effective collaboration with teachers to support children who clutter
Authors	Susanne Cook, Rutger Wilhelm
Abstract	School-based Speech-Language Pathologists (SLPs) are usually the first to identify a student with possible speech difficulties. Previous studies have demonstrated that teachers have difficulty identifying cluttering. Likewise, SLPs often struggle to diagnose and treat cluttering. Resources for teachers are very sparse. Current findings about knowledge of cluttering among both SLPs and teachers will be reviewed, and functional strategies to employ in the classroom will be presented. Additionally, the perspective of a clutterer will be highlighted.

Time: 14:30-15:00

Room: B1.1

Title	It's okay to laugh, right? Towards a new approach to dealing with stuttering
Author	Joseph Agius
Abstract	The most creative aspect of language is humour and it is one of the most important topics in the study of communication. The aim of this presentation is to help understand the concept of humour which includes both positive and negative components. The Humour Styles Questionnaire (Martin 2007) is briefly described. Studies on gelotophobia (the fear of being laughed at) and stuttering are discussed. Preliminary research on the emotional reaction to teasing and ridicule of people who stutter is highlighted. This is followed by suggestions on the use of humour and creativity in our workplace. The experience and nature of humour is outlined and the main theories of humour is highlighted. Humour can activate one of the most powerful means available for dealing with daily life stress.

Research shorts
(in English, simultaneous translation into Polish)

Time: 16:00-16:25

Room: B1.1

Title	Stuttering narratives in Poland: Preliminary findings of a qualitative study among adults who stutter
Authors	Katarzyna Węsierska, Katarzyna Wyrwas, Mikołaj Zarzycki
Keywords	Change, narratives, reflexive thematic analysis, stuttering, quality of life
Abstract	Narratives are about how people make sense of experiences and give meaning to their lives. The growing scientific evidence on both the genetic and neurological nature of stuttering, along with the spread of the social model of disability and the impact of the neurodiversity movement, are contributing to a shift in stuttering narratives worldwide. These positive changes in stuttering narratives seek to avoid stigmatization, ableism, and microaggressions while promoting a respectful, non-blaming approach to counseling and therapeutic work. How stuttering is conceptualized encourages Speech-Language Therapists to focus on people as the experts in their own lives. This approach objectifies problems as separate from people and assumes that people who stutter have many skills, competencies, beliefs, values, commitments, and abilities that assist them in changing their relationship to their own problems. As a result, therapies that affirm stuttering are increasingly recommended as those that promote communication, a sense of agency, and quality of life. These changes in attitudes toward stuttering and talking about stuttering have also recently been on the rise in Poland. However, the application of the medical model of disability for stuttering remains dominant in Poland. Until recently, stuttering was considered a disorder that should be eliminated, and attempts to accept stuttering were treated as lowering the client's motivation to therapy. The treatment of stuttering as verbal diversity advocated by speech-language pathologists worldwide does not meet widespread approval in Poland, even in the support groups.

The goal of the study was to explore individual adult stuttering experiences in the context of changing stuttering narratives in Poland. This research sought to describe the perceptions that participants have regarding stuttering through retrospective interviews encompassing any changes in stuttering narratives and how any of these changes have affected the participants' lives.

In-depth, semi-structured interviews were conducted with 20 adult participants (age 19–58). All of the participants were native Polish speakers with a history of stuttering, including stuttering into adulthood. They represented various professions and different levels of education, some with and some without experience of participating in stuttering therapy and meetings of support groups for people who stutter. Reflexive Thematic Analysis applied to transcripts generated themes: stigmatizing stuttering; stuttering taboo; accepting stuttering and affirming oneself/identity. As seen through the participants' retrospective accounts, when describing earlier experiences relating to stuttering, participants referred to stuttering as a source of stigma or discrimination against them. Such stigma and/or prejudice evoked different coping responses, including leading people who stutter to self-exclusion and to the treatment of stuttering as taboo, as well as trying to understand stuttering (e.g., seeking information on stuttering) and ways of living/dealing with it. Retrospective accounts of Polish stuttering adults, help understand the changes in the experiences of people who stutter, especially those concerned with stigmatization and lack of acceptance in their environment (e.g., verbalized microaggressions, ableism). Positive effects of accepting stuttering on self-identity were reflected in participants' accounts. It is essential to disseminate knowledge to both clinical practitioners and the public in order to normalize the narratives about stuttering in Poland.

Time: 16:25-16:50

Room: B1.1

Title	The Impact of Parent-Mediated Intervention on Reducing Stuttering Severity: A Case Study of a 6-Year-Old Boy
Authors	Nino Kemoklidze, Mariam Neparidze
Keywords	Stuttering, Intervention, Lidcombe Program, Case study
Abstract	Objective: This study aimed to identify an effective intervention model for a child aged 6-7 years old who speaks Georgian, utilizing a single case study approach. Methodology: Employing a single case study with a multicomponent ABC design, this research focused on a 6-year-old Georgian-speaking boy who stutters. Baseline data were initially gathered before he underwent a direct intervention through the Lidcombe Program, facilitated by his parent during 3 months. After 5 months., he received direct intervention from a speech and language therapist (SLP) employing fluency shaping techniques within a clinical setting over the course of a year. Findings: At the beginning of the interventions, the disfluency index of the boy was 27%. Notably, both interventions led to a decrease in speech disfluency rates, dropping to 13% post-Lidcombe Program and to 17% following the SLP intervention.

Conclusion: The findings indicate that direct, parent-mediated intervention was more effective in the case of this boy.

Time: 16:50-17:15

Room: B1.1

Title	An international study of cluttering curriculums and the knowledge of SLT students about cluttering
Authors	Marta Wesierska, Susanne Cook, Aleksandra Krawczyk, Katarzyna Węsierska, Joanna Szymczakowska, Christine Tournier
Keywords	cluttering, speech language pathology students, cluttering curriculum, student knowledge about cluttering
Abstract	<p>While cluttering is a rare communication disorder (Scaler Scott, 2020) with 5-16% of non-fluent speakers being diagnosed with pure cluttering, it has also been shown to co-occur with other speech-language disorders and a number of neurodevelopmental disabilities (e.g. Scaler Scott et al., 2014). This lower prevalence in comparison to other speech language disorders, stuttering in particular, has also been observed in textbooks for the academic curriculum (Tetnowski & Douglas, 2011) with only few chapters related to cluttering. Additionally, few opportunities are present in higher education curriculums to learn about this disorder (Tetnowski, 2009). It is clear that more research should be undertaken to understand the extent of information about cluttering in the higher education curriculum for future speech-language therapists (SLTs). The present study aimed to gather information from program coordinators with regards to the curriculum as well as from SLT students about their readiness and confidence to diagnose and provide therapy for people with cluttering in the future. In order to broaden the perspectives on this issue, data was collected in five countries: the UK, Poland, Germany, France and the USA.</p> <p>This study has been conducted in a two-step process: first, course coordinators of SLT degree programs have been approached via email in each country with a series of questions about the extent of the information about cluttering in the curriculum. The course coordinators were then asked to forward an online Qualtrics survey to their SLT students containing both open-ended and multiple-choice questions about their feelings of readiness to diagnose and work with clients who clutter, the extent of knowledge gained during their degree and their satisfaction with their degrees, as well as additional sources of knowledge.</p> <p>In total data was collected from 242 students and 25 course coordinators across the five countries. The student respondents were predominantly female and studying at both undergraduate and postgraduate levels. The results have shown a limited number of hours of teaching about cluttering (indicated by both SLTs students and course coordinators). Many respondents did not present readiness to diagnose and treat cluttering. Respondents disclosed they do not feel prepared to disseminate knowledge about cluttering, however, they declared their willingness to learn more about the topic.</p> <p>In addition to presenting the study outcomes, the authors will provide practical implications for the academic teaching of cluttering content. This study is the first step in</p>

what the authors are hoping to become a larger-scale international comparison of cluttering curriculums and students' opinions, across a number of countries, leading to recommendations for curriculum content and a greater extent of knowledge and awareness about the disorder in the field of speech-language therapists.

References:

Scaler Scott, K. (2020). Cluttering symptoms in school-age children by communicative context: A preliminary investigation. *International Journal of Speech-Language Pathology*, 22, 174–183. <https://doi.org/10.1080/17549507.2019.1637020>

Scaler Scott, K., Tetnowski, J.A., Flaitz, J.R., & Yaruss, J. S. (2014). Preliminary study of disfluency in school-aged children with autism. *International Journal of Language & Communication Disorders*, 49(1), 75–89. <https://doi.org/10.1111/1460-6984.12048>

Tetnowski, J.A. (2009) Cluttering in the Communicative Disorders Curriculum. *Perspectives on Fluency and Fluency Disorders*, 19(2), 52-57.

Tetnowski, J.A. & Douglas, J. (2011). Cluttering in the academic curriculum. In: D. Ward & K. Scaler Scott Eds., *Cluttering: A Handbook of Research, Intervention and Education*. Psychology Press

**Mini-seminar
(in English)**

Time: 16:00-18:00

Room: B0.39

Title	The next wave of emancipation in stuttering: what does this mean for you and your client?
Authors	Joeri van Ormondt, Femke de Smit
Abstract	<p>Historically seen, stuttering is a speech disorder: a medical problem and something that should be remedied as much as possible to meet society's expectations. In our current therapies, acceptance of stuttering is already much more important, along with stuttering modification. During the past 5-10 years, scientific publications and international literature on stuttering show a major change in this view. When we really look from the perspective of the social model (Bailey et al., 2014), stuttering can be seen as a different, a neurodiverse way of speaking. A way of speaking that only becomes problematic due to social stigmas, stereotypes and listener reactions. Terms such as neurodiversity, "difference not defect" (Campbell et al., 2019) and "the right to stutter" (ISAD, 2022) arise from this. The way we look at fluency is also subject to change. If we critically consider our current stuttering therapies, we have not yet sufficiently gone along with these fundamental changes. What is the core message? How to integrate that different way of thinking in therapy? In diagnosing? In talking about stuttering? But also: what can we keep from our current therapies?</p> <p>After this talk:</p> <ul style="list-style-type: none"> - you are aware of the most recent insights about stuttering - you can explain why you might want to include the current development in your own therapeutic attitude

- you can talk about stuttering and therapy in an inclusive way
- you can organize your assessment and formulate therapy goals from a neurodiverse perspective
- you have a broader view of success in therapy and how to get there

Mini-seminars (in Polish)

Time: 16:00-17:00

Room: B0.38

Title	Zmieniamy się! Wielogłos perspektyw – osób doświadczających jąkania, rodziców i terapeutów
Keywords	jąkanie, przekonania, zmiana postaw
Authors	Aneta Barcentewicz, Elżbieta Bijak, Dorota Kamińska, Agata Lasak, Karolina Milewska, Anna Pujanek
Abstract	<p>Analiza literatury przedmiotu wskazuje, że od wielu lat funkcjonują utrwalane przekonania i niewłaściwe założenia dotyczące jąkania i osób, które go doświadczają (Hood, red., 2015; Jankowska-Szafarska, Suligowska, Kara, Kupiec, red., 2017; Lenz Holte, 2016; Sakwerda, 2020). Często przekłada się to na stygmatyzację oraz dyskryminację tych osób w różnych obszarach ich życia (m.in. edukacji, pracy zawodowej, relacjach) oraz podejścia terapeutyczne stosowane w pracy z nimi, co niekorzystnie wpływa na ich samopoczucie oraz jakość życia. Przekonania te kształtują się w bardzo wczesnym wieku i zmieniają się w zależności od doświadczeń związanych z jąkaniami (Weidner, St. Louis, 2021).</p> <p>W prezentacji wezmą udział, w charakterze prezydentek-panelistek, dorosłe osoby z doświadczeniem jąkania, terapeutki specjalizujące się w jąkanii oraz rodzice dzieci z jąkaniami. Oprócz krótkiego zaprezentowania ich doświadczeń w czasie tej sesji będzie możliwość zadania im pytań oraz dyskusji z uczestnikami sesji. Celem prezentacji jest pokazanie zmian jakie zachodzą w postrzeganiu jąkania z perspektywy samych osób jąkających, ich bliskich oraz terapeutów. Ten swoisty wielogłos wynika z głębokiej potrzeby prezydentek w zakresie właściwego kształtowania postaw wobec jąkania, podjęcia współpracy na rzecz trwałej zmiany przekonań na ten temat oraz holistycznego podejścia do celu i procesu terapii. Prezydentki żywią przekonanie, że wymiana doświadczeń i otwarta dyskusja stanowi szansę na zwiększenie świadomości społecznej, większą elastyczność w programowaniu procesu terapii adekwatnej do potrzeb, wyposażenie w możliwie najlepsze strategie zarządzania własnym jąkaniami, a w konsekwencji poprawę jakości życia osób doświadczających jąkania. Lepsze zrozumienie powyższych kwestii wskazuje na kolejny etap w procesie dokonującej się zmiany.</p>

Time: 16:00-17:00

Room: B1.34

Title	Wykorzystanie uważności i samowspółczucia w terapii jąkania i gielkotu
Author	Aleksandra Boroń
Keywords	uważność, samowspółczucie, terapia, jąkanie, gielkot
Abstract	<p>Terapia jąkania oraz gielkotu ma na celu poprawę jakości komunikacji, a w następstwie tego - jakości jego życia klienta. Uważność (mindfulness) to „uświadamianie sobie tego, co się dzieje, kiedy się dzieje, bez preferencji” (R. Nairn). W połączeniu z życzliwością i współczuciem może znacząco wesprzeć proces terapeutyczny (Boyle, 2011; Croft, Byrd, 2020; de Veer, Brouwers, Evers & Tomic, 2009). Jest elementem składowym różnych podejść (np. ACT), wykorzystywanych także w terapii jąkania. W jąkanii często pracujemy nad poczuciem utraty kontroli nad mówieniem, obawami przed reakcjami odbiorców, autostygmatyzacją, a także unikaniem, wysiłkiem i napięciem podczas mówienia. W podejściu upłynniania mowy niezbędny jest stały monitoring procesu mówienia, a więc utrzymywanie autokontroli słuchowej, koncentrowanie się na realizacji planu dotyczącego sposobu mówienia. W modyfikacji jąkania natomiast konieczne jest koncentrowanie uwagi na momencie zajknięcia (m.in. przewidywanie wystąpienia objawu, przygotowanie, zauważanie utknięcia) oraz reakcjach umysłu i ciała na jąkanie. Trening uważności może pomóc w radzeniu sobie z niewspierającymi myślami i emocjami, np. poprzez umożliwienie zatrzymania i dokonania wyboru reakcji (powstrzymanie nawykowego sposobu działania). Praktyka uważności ma wpływ na zmniejszenie reakcji unikania, zwiększenie zdolności do regulacji emocji, akceptację, a także poprawę zdolności do przetwarzania sensoryczno-percepcyjnego i regulacji uwagi. Umiejętności te są ważne dla podniesienia skuteczności długotrwałej terapii jąkania na poziomie psychospołecznym i sensomotorycznym. Strategie uważności dostosowane do potrzeb osób jąkających się mogą pomóc w radzeniu sobie z wyzwaniem poznawczymi, emocjonalnymi i behawioralnymi związanymi z jąkanii (Boyle, 2011). Towarzyszące uważności życzliwość i samowspółczucie (jak np. w programie Kursu życia opartego na uważności MBLC, Mindfulness Association Polska) mogą być pomocne w pracy z autostygmatyzacją czy brakiem poczucia własnej wartości. Ogromnie ważnym aspektem jest również praca nad akceptacją. Wyższy poziom życzliwości wobec siebie i uważności oraz relacji społecznych jest związany ze zmniejszoną liczbą negatywnych reakcji na jąkanie, zwiększonym uczestnictwem w codziennych sytuacjach komunikacyjnych i lepszą ogólną jakością życia (Croft, Byrd, 2020). W pracy z gielkotem, podobnie jak w jąkanii, pojawiają się kwestie monitoringu w trakcie mówienia, autokontroli słuchowej, zatrzymania się, uważności na reakcje odbiorcy, dzięki której możliwe jest takie dostosowanie wypowiedzi, by porozumienie było możliwe. Trening uważności w wypadku gielkotu może być pomocny w wypracowaniu umiejętności uspokajania umysłu, radzenia sobie z rozproszeniem, zatrzymania się oraz wyboru reakcji. Można spodziewać się podobnych efektów zastosowania uważności w terapii jąkania i gielkotu, niemniej jednak nie ma jeszcze tak wielu badań na ten temat odnoszących się do gielkotu, jakie przeprowadzono w obszarze jąkania. W prezentacji posterowej przedstawię sposoby wykorzystania elementów treningu uważności, a także życzliwości i samowspółczucia w terapii jąkania oraz gielkotu.</p>

Time: 17:00-17:40

Room: B0.38

Title	Rola grup samopomocowych w terapii jąkania na przykładzie Warszawskiego Klubu J
Authors	Justyna Janikow, Angelika Drążewska, Rafał Kruk
Keywords	jąkanie, stowarzyszenie, grupa samopomocowa, klub J
Abstract	Celem prezentacji jest przedstawienie roli grup samopomocowych na przykładzie Stowarzyszenia Osób Jąkających się - Klubu J Warszawa. W pierwszej kolejności omówione zostaną informacje dotyczące funkcjonowania stowarzyszenia oraz cele, do których dąży. Następnie przejdziemy do omówienia historii działalności Warszawskiego klubu J. Działalność ta posiada ponad dwudziestoletnią tradycję. Przez cały ten okres prowadzone były cyklicznie zajęcia dla osób jąkających się, które cieszyły się dużą popularnością. W działalność klubu w trakcie jego funkcjonowania było zaangażowanych wielu logopedów. Następnie omówimy, w jaki sposób przebiegają zajęcia w Warszawskim Klubie Osób Jąkających się oraz opowiemy o korzyściach uczestników wynikających z przynależności do stowarzyszenia, między innymi: zmniejszeniu lęku przed mówieniem - logofobii oraz poczuciu przynależności do grupy, co wpływa na poprawę w zakresie funkcjonowania społecznego. Wspomnimy także o różnorodności, którą zapewnia nasze stowarzyszenie. Są wśród nas osoby korzystające z różnych terapii jąkania, a także takie, które nie mają potrzeby uczestnictwa w terapii. Kolejnym etapem prezentacji będzie zaprezentowanie informacji dotyczących bieżących działań stowarzyszenia, między innymi: współpracy ze studentami, organizacji różnego rodzaju przedsięwzięć, uczestnictwa w filmie dokumentalnym o jąkaniu, organizacji pokazów filmów, a także współpracy z niemieckim klubem osób jąkających się.

Time: 17:00-17:40

Room: B1.34

Title	Wprowadzenie do Programu CZAD© – terapii grupowej wspierającej odporność psychiczną i płynność mówienia u dzieci i ich rodziców
Author	Aleksandra Jastrzębowska-Jasińska
Keywords	jąkanie, jąkanie u dzieci, odporność psychiczna, program CZAD
Abstract	Jąkanie występuje w komunikacji z drugim człowiekiem, w kontakcie społecznym. Jednak okoliczności sytuacyjne, jak i osoba, z którą rozmawiamy czy atmosfera rozmowy mogą wpływać na charakter i nasilenie jąkania w danym momencie. W trakcie wystąpienia zaprezentowana zostanie perspektywa jąkania w zależności od relacji, zaangażowania społecznego. W kontekście teorii przywiązania omówiony zostanie wpływ poczucia bezpieczeństwa i zagrożenia w relacjach na interakcje i komunikację. W kontekście teorii poliwalgalnej wskazane zostanie jak stan emocjonalny, stan AUN może wpływać na sposób mówienia. Zaprezentowane zostaną też wskaźniki poczucia bezpieczeństwa oparte na akceptacji, responsywnej relacji i obecności, które mogą budować środowisko bezpieczne dla osoby doświadczającej jąkania.

Poster session
13:45-14:30
main foyer - building B - first floor

P1E	A Prevalence Study of Stuttering and Cluttering among School-Age Children in Hong Kong
Author	Angela Choi
Keywords	prevalence, stuttering, cluttering, school-age, Chinese
Abstract	<p>Accurate epidemiological data plays a pivotal role in elucidating the nature of fluency disorders, devising healthcare strategies, and allocating resources efficiently. However, there is a conspicuous dearth of information regarding the prevalence of fluency disorders within the Chinese population. This study adopts a three-phase, cross-sectional design to determine the prevalence of developmental stuttering and cluttering in their uncomplicated and/or comorbid forms among school-age children.</p> <p>The study conducted a pilot test on a narrowly defined subset of 196 students, aged 6 to 12 from a district public school, to test the validity, reliability, and feasibility of the screening protocol and diagnostic measurement. The first phase comprised of students, parents, and teachers completing a simple questionnaire with an introductory statement and a list of stuttering and cluttering behaviours phrased in layperson's terms. The second phase consisted of speech language pathologists (SLPs) assessing the speech fluency of students identified in the first phase based on speech samples recorded during oral reading, picture description, story retelling, spontaneous speech, and/or conversational speech, as well as result of the Communication Attitude Test. The third phase involved experienced SLPs with an expertise in both stuttering and cluttering confirming the presence of comorbid fluency disorders within the group of identified students based on a set of well-established diagnostic criteria.</p> <p>The study hypothesised that stuttering prevalence in Hong Kong would approximate Western literature values, while cluttering prevalence would be slightly higher. The study represents the first of its kind in the region and aims to contribute to the existing literature on fluency disorders, particularly among the Chinese population.</p>

P2E	Stuttering since the dawn of time and now
Author(s)	Maja Grabowska, Piotr Paluch
Keywords	Stuttering in history and culture.
Abstract	<p>Stuttering isn't new, but it has accompanied humans since the dawn of time. First words that were said about it are from ancient times, from the Old Testament in the Bible. With reference to Moses, we read there: "O Lord, I am not a man of words; I have never been so, and am not now, even after what you have said to your servant: for talking is hard for me, and I am slow of tongue." (Exodus 4,10). In order to get a good understanding of stuttering we need to have a look into its history. The problem of fluency in speech is very complex. Over the centuries people changed how they felt about it. Some thought it was</p>

caused by possession of a devil. Some claimed it was a curse of the bad witch, and some valued it. Now we see a new idea: "Stuttering isn't a problem". We can see that for example by observing culture and art in the form of Jurek Owsiak, Ed Sheeran or even Marlin Monroe.

Bibliography:

LOGOLab., LOGOLab, <https://www.logolab.edu.pl/> [dostęp: 30.03.2024]
K. Węsierska, i in., Dialog Bez Barrier, Wydawnictwo Agere Aude, Chorzów 2021.
A. Szerszeńska, Logopedia. Jąkanie to nie wyrok. Poradnik dla rodziców dzieci jękających się, Pracownia Impuls, 2022.
D. Tomaszewski, Świątełko w tunelu, Wydawnictwo Poligraf, 2011.
Jąkanie się w historii i sztuce - zarys problematyki, https://www.jakanie.waw.pl/artykuly/jakanie_w_historii_i_kulturze [dostęp: 31.03.2024].

P3E/PL	It is never too late: The case study of a bilingual senior who clutters Nigdy nie jest za późno: Studium przypadku bilingwalnego seniora z gielkotem
Authors	Zuzanna Jakubowska, Katarzyna Węsierska
Keywords	cluttering, intervention, motivation, public speaking training, self- therapy gielkot, interwencja, motywacja, trening występów publicznych, (auto)terapia
Abstract	<p>Cluttering refers to atypical speech patterns which are characterized by perceived rapid and/or irregular speech rate as well as other symptoms, e.g., excessive disfluencies or excessive over-coarticulation of sounds (St. Louis & Schulte, 2011). Therapeutic interventions for cluttering have traditionally prioritized fluency-shaping approaches and speech modification techniques. However, the use of public speaking training in the treatment of fluency disorders is reported in the literature (Piętka, Płusajska Otto & Węsierska, 2018; Tomaiuoli & Del Gado 2020). Therapy for older adults is rarely addressed in research. Typical conditions explored with this age group are hearing loss or neurodegenerative diseases. In fact, cluttering interventions for seniors are relatively infrequently studied. Essential factors in therapy efficacy for adults who clutter are internal motivation and readiness to become one's own therapist (Scaler Scott & Ward, 2013). The purpose of this study was to identify the possibility of using public speaking training in the therapy of a bilingual senior highly motivated to create podcasts for his grandchildren.</p> <p>A single-case design was implemented to evaluate the intervention. The participant was a 79-year-old male bilingual person with a diagnosis of cluttering. The participant's primary cluttering symptoms were excessive over-coarticulation and disruptions in the rate and rhythm of speech. The client provided consent to participate in the study and to have it recorded. He also agreed to have his recordings disseminated for educational purposes.</p> <p>The study was comprised of the analysis of diagnostic protocols and recordings. Other techniques applied were overt and direct observations and diagnostic interviews. The therapeutic strategies used during the intervention were public speaking exercises, video coaching, (self)evaluations, some excerpts from Solution-Focused Brief Therapy, and Mindfulness. The study results show the effectiveness of public speaking training in therapy of the elderly bilingual client with cluttering. The client's speech improved both in</p>

his own opinion and that of the therapists. There was a positive change in speech intelligibility, intonation, or use of pauses. The client progressed in speech comfort, naturalness and satisfaction compared to the beginning of therapy. The study outcomes have indicated improvements in speech production and psychological aspects of communication. The client's general knowledge of communication, cluttering, and acceptance of his own speaking patterns also increased. This intervention seemed to achieve the goals set by the client. In addition, as part of the recordings made during therapy sessions, the client's presentations can be used in academic teaching and in disseminating knowledge about cluttering.

References:

- Piętka, R., Płusajska-Otto, A., & Węsierska, K. (2018). Trening wystąpień publicznych w terapii zaburzeń płynności mowy. In K. Węsierska, & K. Gawęł (Eds), *Zaburzenia płynności mowy* (pp. 252–267). Harmonia Universalis.
- Scaler Scott, K., & Ward, D. (2013). *Managing Cluttering. A Comprehensive Guide book of Activities*. Pro-Ed.
- St. Louis, K. O., & Schulte, K. (2011). Defining Cluttering: The lowest common denominator. In D. Ward & K. Scaler Scott (Eds.). *Cluttering: Research, Intervention and Education* (pp. 233–253). Psychology Press.
- Tomaiuoli, D., & Del Gado F. (2020). MIDA-SP – program wielowymiarowej, zintegrowanej, zróżnicowanej terapii jękania z wykorzystaniem sztuki. In K. Węsierska, & M. Witkowski (Eds.), *Zaburzenia płynności mowy – teoria i praktyka* (pp. 223–234). Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Słowo *giełkot* odnosi się do nietypowych wzorców mówienia charakteryzujących się szybkim i/lub nieregularnym tempem mowy oraz innymi objawami, np. nadmiernymi przerwami czy nadmierną koartykulacją dźwięków (St. Louis & Schulte, 2011). Tradycyjne terapie giełkotu skupiały się na poprawianiu płynności mówienia i modyfikowaniu wymowy. Jednak w literaturze pojawiają się doniesienia o korzystaniu z treningu wystąpień publicznych w terapii zaburzeń płynności (Piętka, Płusajska Otto & Węsierska, 2018; Tomaiuoli & Del Gado 2020).

Badania nad terapią osób starszych są dość rzadkie w logopedii. Typowe problemy badane w tej grupie wiekowej to utrata słuchu czy choroby neurodegeneracyjne. Z tego względu interwencje u seniorów z giełkotem są nietypowym przedmiotem badań. Kluczowymi czynnikami wpływającymi na skuteczność terapii u dorosłych z giełkotem są: wewnętrzna motywacja i gotowość do samodzielnej pracy nad mówieniem (Scaler Scott & Ward, 2013). Celem tego badania było sprawdzenie możliwości wykorzystania treningu wystąpień publicznych w terapii dwujęzycznego seniora. Badany był bardzo zmotywowany do tworzenia podcastów dla swoich wnucząt.

W badaniu zastosowano jednorzypadkowy model w celu oceny interwencji. Uczestnikiem badania był 79-letni mężczyzna dwujęzyczny z diagnozą giełkotu. Głównymi objawami u uczestnika były: nadmierna koartykulacja oraz zaburzenia tempa i rytmu mowy. Uczestnik wyraził zgodę na udział w badaniu, jego nagrywanie oraz wykorzystanie nagrań do celów edukacyjnych.

Badanie obejmowało analizę protokołów diagnostycznych i nagrań. Dodatkowo stosowano otwarte i bezpośrednie obserwacje oraz wywiady diagnostyczne. Strategie

terapeutyczne stosowane podczas interwencji obejmowały trening wystąpień publicznych, wideo-coaching, (auto)ewaluację, fragmenty terapii skoncentrowanej na rozwiązaniach (Solution-Focused Brief Therapy) oraz mindfulness.

Wyniki badania wskazują na skuteczność treningu publicznego występowania w terapii dwujęzycznego seniora z gętkotem. Mowa klienta poprawiła się zarówno w jego własnej opinii, jak i w ocenie terapeutów. Zaszły też pozytywne zmiany w zakresie zrozumiałości mowy, intonacji i stosowania pauz. W porównaniu do początku terapii klient odczuwał większy komfort mówienia, jego mowa stała się bardziej naturalna i sprawiała mu większą satysfakcję. Wyniki badania wskazują na poprawę zarówno w zakresie produkcji mowy, jak i psychologicznych aspektów komunikacji. Uczestnik badania poszerzył również ogólną wiedzę na temat komunikacji, jąkania atonicznego oraz akceptacji własnego wzorca mówienia. Interwencja ta, jak się wydaje, osiągnęła cele wyznaczone przez klienta. Ponadto nagrania z sesji terapeutycznych, zawierające prezentacje klienta, mogą być wykorzystane w dydaktyce akademickiej i upowszechnianiu wiedzy na temat jąkania atonicznego.

Bibliografia:

Piętka, R., Płusajska-Otto, A., & Węsierska, K. (2018). Trening wystąpień publicznych w terapii zaburzeń płynności mowy. In K. Węsierska, & K. Gawęł (Eds), *Zaburzenia płynności mowy* (pp. 252–267). Harmonia Universalis.

Scaler Scott, K., & Ward, D. (2013). *Managing Cluttering. A Comprehensive Guide book of Activities*. Pro-Ed.

St. Louis, K. O., & Schulte, K. (2011). Defining Cluttering: The lowest common denominator. In D. Ward & K. Scaler Scott (Eds.). *Cluttering: Research, Intervention and Education* (pp. 233-253). Psychology Press.

Tomaiuoli, D., & Del Gado F. (2020). MIDA-SP – program wielowymiarowej, zintegrowanej, zróżnicowanej terapii jąkania z wykorzystaniem sztuki. In K. Węsierska, & M. Witkowski (Eds.), *Zaburzenia płynności mowy – teoria i praktyka* (pp. 223–234). Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

P4PL	Jąkanie w relacji - perspektywa teorii przywiązania i teorii poliwalnej
Author	Aleksandra Jastrzębowska-Jasińska
Keywords	jąkanie, teoria przywiązania, teoria poliwalna, rodzicielstwo bliskości
Abstract	Jąkanie występuje w komunikacji z drugim człowiekiem, w kontakcie społecznym. Jednak okoliczności sytuacyjne, jak i osoba, z którą rozmawiamy czy atmosfera rozmowy mogą wpływać na charakter i nasilenie jąkania w danym momencie. W trakcie wystąpienia zaprezentowana zostanie perspektywa jąkania w zależności od relacji, zaangażowania społecznego. W kontekście teorii przywiązania omówiony zostanie wpływ poczucia bezpieczeństwa i zagrożenia w relacjach na interakcje i komunikację. W kontekście teorii poliwalnej wskazane zostanie jak stan emocjonalny, stan AUN może wpływać na sposób mówienia. Zaprezentowane zostaną też wskaźniki poczucia bezpieczeństwa oparte na akceptacji, responsywnej relacji i obecności, które mogą budować środowisko bezpieczne dla osoby doświadczającej jąkania.

P5E	Changing stuttering attitudes in Slovakia with InterACT program - the first experience
Authors	Mgr. Michaela Hrmová Adamiková, Mgr. Hana Laciková, PhD., Mgr. Kristína Schweighoferová lacikova@detskarec.sk, (+421 903 436 795) Súkromné centrum poradenstva a prevencie Inštitút detskej reči, Železničarska 13, Bratislava 811 04, Slovensko, https://orcid.org/0000-0002-5711-0476
Keywords	attitude change, education, stuttering, prevention
Abstract	<p>In the introduction, the paper discusses the process of adaptation of the InterACT – Attitude Change & Tolerance Program (Weidner, 2015) to the Slovak language (2019–2023).</p> <p>In the USA and Poland, the InterACT program has been statistically proven to effectively improve children's attitudes towards stuttering and teach them how to communicate appropriately with children with stuttering (Wesierska, Weidner, 2022). As Slovakia is close to Poland in terms of language, geography, culture, and historical context, we found the application of the results from their research encouraging for the subsequent adaptation of the programme to the Slovak language.</p> <p>We implemented the programme in the pre-school classes of kindergartens and in the first grades of primary schools in Slovakia (children aged 5–9 years). In the paper we will share our first experience from the cooperation with teachers in implementing the InterACT programme in schools or kindergartens as well as the reactions of the implementers tutors trained in the InterACT programme. We will provide information about the first experience of working directly with children and describe some of the children's reactions to the overall programme concept, its artistic aspect, as well as some of their reactions to the verbal diversity such as stuttering. We will also give some reflections on the program's "therapeutic potential" and experience with the implementation in speech therapy for children with stuttering in early childhood and pre-school age. We will summarize the experience with the use and benefits of the InterACT programme from our perspective and its impact on changing attitudes towards stuttering in Slovakia.</p> <p>Our aim is to offer this programme as part of pre-primary education. We believe that this would help to support efforts to make fluent children more tolerant and show greater acceptance to people who stutter or even to extend these improved attitudes to people with other differences. We already see InterACT as an integral part of speech therapy prevention and targeted support for the process of anti-stigmatization of stuttering in Slovakia as well.</p>

P6E/PL	Narrative behaviors of children who stutter: Preliminary findings from the study among Polish school-age children Zachowania narracyjne dzieci z jękaniem: wstępne wyniki badań wśród polskich dzieci w wieku szkolnym
Authors	Sabina Łukaszek, Katarzyna Węsierska
Keywords	avoidance, case study, communication, children, narrative, stuttering reakcje unikania, studium przypadku, komunikacja, dzieci, narracja, jękanie

Abstract

The narrative styles of children who stutter have been the subject of repeated international studies, which have shown that their narrative competencies are at a similar level to that of their non-stuttering peers (Nippold et al., 1991; Weiss & Zebrowski, 1994; Trautman et al., 1999; Bajaj, 2007). However, these studies have also suggested that the communication-related attitudes of children who stutter may affect their narrative skills development. There is a need to explore the narrative behaviors of children experiencing stuttering. The narrative behaviors of Polish-speaking adults who stutter have been analyzed, but no such study has been conducted among children in Poland (Faściszewska, 2020; Karsznia-Sobczak, 2021; Sidor, 2011). The main objective of this study was to identify and analyze the narrative behaviors of Polish children who stutter in comparison to children without the experience of stuttering. Therefore, a qualitative, multiple-subject study was implemented. The participants of this study were five children who stutter and five who do not. The two groups were matched for age and gender in order to compare them adequately. The following data collection techniques were used: questionnaires, observation, and language competency tests (e.g., *Multilingual Assessment Instrument for Narratives: MAIM*). Regular observation was conducted. Speech samples were video recorded and analyzed.

The data analysis indicates that both children with and without stuttering experience may exhibit less favorable narrative behavior compared to developmental norms. Although a comparable number of children who do not stutter exhibited reluctance towards producing narratives just as those children who stutter, they produced more developed narratives than their stuttering peers. Nevertheless, the study results showed that children who stutter were more likely to shorten their utterances, even if they had previously shown enthusiasm towards the planned narrative activities. Additionally, parents of children who stutter were more likely to report their children's negative reactions to speaking, including storytelling.

Since children who stutter may avoid or withdraw from narration, it seems to be necessary to support their confidence in communication. It can be achieved by educating their parents on how to encourage their children to communicate, foster their desire to speak and create narratives. This was the rationale for implementing an applied component to this study. Consultations for parents were also delivered, and two short presentations were given by the first author. These activities were addressed for the LOGOLab workshop parent group, which is organized monthly at the University of Silesia for children who stutter and their parents or caregivers (Boroń et al., 2021). The purpose of these practical activities was to improve parents' competence in supporting their children's communication, including their narrative skills and preventing avoidance reactions.

References:

- Bajaj, A. (2007). Analysis of oral narratives of children who stutter and their fluent peers: Kindergarten through second grade. *Clinical Linguistics & Phonetics*, 21(3), 227–245. DOI: 10.1080/02699200601075896
- Boroń, A., Michta, I., Sakwerda, A., & Węsierska, K. (2021). Grupowe wsparcie dla jąkających się dzieci i ich rodziców. In: K. Węsierska & H. Sønsterud, eds., *Dialog bez barier – kompleksowa interwencja logopedyczna w jåkaniu*. Wydanie polskie rozszerzone (pp. 430-459). Agere Aude.

Faściszewska, M. (2020). *Jąkanie. Wypowiedzi dialogowe i narracyjne osób jąkających się*. Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego.

Gagarina, N., Klop, D., Kunnari, S., Tantele, K., Välimaa, T., Bohnacker, U., Walters, J. (2019). MAIN: *Multilingual Assessment Instrument for Narratives – Revised* (A. Otwinowska, K. Mieszkowska, M. Białecka-Pikul, E. Haman, translation). Materials for use. *ZAS Papers in Linguistics*, 63.

Karsznia-Sobczak, A. (2021). *Analiza porównawcza narracji w opowiadaniach autobiograficznych osób jąkających się* [unpublished doctoral dissertation]. Uniwersytet Warszawski.

Nippold, M. A., Schwarz, I. E., Jescheniak, J. (1991). Narrative ability in school-age stuttering boys: A preliminary investigation. *Journal of Fluency Disorders*, 16, 289-308. [https://doi.org/10.1016/0094-730X\(91\)90041-A](https://doi.org/10.1016/0094-730X(91)90041-A)

Sidor, M. (2011). *Niepłynność mowy w jąkaniu*. Wydawnictwo UMCS.

Trautman, L. S., Healey, E. C., Brown, T. A., Brown, P., Jermano, S. (1999). A further analysis of narrative skills of children who stutter. *Journal of Communication Disorders*, 5(32), 297-315. [https://doi.org/10.1016/S0021-9924\(99\)00005-2](https://doi.org/10.1016/S0021-9924(99)00005-2)

Weiss, A. L., Zebrowski, P. M. (1994). The narrative productions of children who stutter: A preliminary view. *Journal of Fluency Disorders*, 19(1), 39-63. [https://doi.org/10.1016/0094-730X\(94\)90013-2](https://doi.org/10.1016/0094-730X(94)90013-2)

Narracja dzieci jąkających się była przedmiotem wielu międzynarodowych badań, które wykazały, że ich kompetencja narracyjna jest na podobnym poziomie, co ich niejąkających się rówieśników (Nippold i in., 1991; Weiss i Zebrowski, 1994; Trautman i in., 1999; Bajaj, 2007). Jednakże badania te sugerują również, że postawy komunikacyjne dzieci jąkających się mogą mieć wpływ na rozwój ich umiejętności narracyjnych. Istnieje więc potrzeba zbadania zachowań narracyjnych dzieci jąkających się. Zachowania narracyjne polskojęzycznych dorosłych osób jąkających się były analizowane, ale do tej pory nie przeprowadzono takich badań wśród dzieci w Polsce (Faściszewska, 2020; Karsznia-Sobczak, 2021; Sidor, 2011). Głównym celem niniejszego badania była identyfikacja i analiza zachowań narracyjnych polskich dzieci z jąkaniem w porównaniu do dzieci bez doświadczenia jąkania. W związku z tym przeprowadzono badanie jakościowe z udziałem grupy dziesięciu osób. Uczestnikami tego badania było pięcioro jąkających się i pięcioro niejąkających się dzieci.

Obie grupy zostały dobrane pod względem wieku i płci w celu ich odpowiedniego porównania. Zastosowano następujące techniki gromadzenia danych: kwestionariusze ankiety, obserwacje i test kompetencji narracyjnej (*Wielojęzyczne narzędzie do oceny narracji*: MAIN). Prowadzono regularną obserwację. Próbkę mowy były nagrywane i analizowane. Analiza zgromadzonych danych wskazuje, że zarówno dzieci z jąkaniem, jak i bez doświadczenia jąkania mogą wykazywać mniej korzystne zachowania narracyjne w porównaniu do norm rozwojowych. Mimo że, taka sama liczba dzieci niedoświadczających jąkania wykazywała niechęć wobec aktywności związanych z opowiadaniem, co dzieci z jąkaniem, to stworzyły one bardziej rozwinięte narracje od swoich rówieśników doświadczających jąkania. Tym niemniej, wyniki badania wykazały, że dzieci z jąkaniem częściej skracają swoje wypowiedzi, nawet jeśli wcześniej wykazywały entuzjazm wobec zaplanowanych aktywności narracyjnych. Rodzice

badanych dzieci z jękaniem również częściej zauważali negatywne reakcje swoich potomków związane z mówieniem, w tym z tworzeniem historii. Ponieważ dzieci jękaące się mogą unikać lub wycofywać się z narracji, konieczne wydaje się wspieranie ich pewności siebie w komunikacji. Można to osiągnąć poprzez edukację rodziców w zakresie zachęcania dzieci do komunikowania się, wspierania ich chęci do mówienia i tworzenia narracji. Było to uzasadnieniem dla wdrożenia komponentu aplikacyjnego tego badania. Przeprowadzono konsultacje dla rodziców oraz dwie krótkie prezentacje przedstawione przez pierwszego autora. Działania te zostały skierowane do grupy rodziców uczestniczących w warsztatach LOGOLab, które są organizowane co miesiąc na Uniwersytecie Śląskim dla dzieci jękających się i ich rodziców lub opiekunów (Boroń i in., 2021). Celem tych praktycznych działań była poprawa kompetencji rodziców w zakresie wspierania komunikacji ich dzieci, w tym ich umiejętności narracyjnych i zapobiegania reakcjom unikania.

Bibliografia:

- Bajaj, A. (2007). Analysis of oral narratives of children who stutter and their fluent peers: Kindergarten through second grade. *Clinical Linguistics & Phonetics*, 21(3), 227–245. DOI: 10.1080/02699200601075896
- Boroń, A., Michta, I., Sakwerda, A., Węsierska, K. (2021). Grupowe wsparcie dla jękających się dzieci i ich rodziców. In: K. Węsierska & H. Sønsterud, eds., *Dialog bez barier – kompleksowa interwencja logopedyczna w jękaniu. Wydanie polskie rozszerzone* (s. 430-459). Agere Aude.
- Faściszewska, M. (2020). *Jękanie. Wypowiedzi dialogowe i narracyjne osób jękających się*. Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego.
- Gagarina, N., Klop, D., Kunnari, S., Tantele, K., Välimaa, T., Bohnacker, U., Walters, J. (2020). MAIN: Multilingual Assessment Instrument for Narratives – Revised (A. Otwinowska, K. Mieszkowska, M. Biłocka-Pikul, E. Haman, tłum.). Materials for use. *ZAS Papers in Linguistics*, 64. (Wydanie oryginalne 2019)
- Karsznia-Sobczak, A. (2021). *Analiza porównawcza narracji w opowiadaniach autobiograficznych osób jękających się* [niepublikowana rozprawa doktorska]. Uniwersytet Warszawski.
- Nippold, M., A., Schwarz, I., E., Jescheniak, J. (1991). Narrative ability in school-age stuttering boys: A preliminary investigation. *Journal of Fluency Disorders*, 16, 289–308. [https://doi.org/10.1016/0094-730X\(91\)90041-A](https://doi.org/10.1016/0094-730X(91)90041-A)
- Sidor, M. (2011). *Niepłynność mowy w jękaniu*. Wydawnictwo UMCS.
- Trautman, L., S., Healey, E., C., Brown, T., A., Brown, P., Jermano, S. (1999). A further analysis of narrative skills of children who stutter. *Journal of Communication Disorders*, 5(32), 297–315. [https://doi.org/10.1016/S0021-9924\(99\)00005-2](https://doi.org/10.1016/S0021-9924(99)00005-2)
- Weiss, A., L., Zebrowski, P., M. (1994). The narrative productions of children who stutter: A preliminary view. *Journal of Fluency Disorders*, 19(1), 39–63. [https://doi.org/10.1016/0094-730X\(94\)90013-2](https://doi.org/10.1016/0094-730X(94)90013-2)

P7E/PL	I stutter just like you! The role of mentors in stuttering intervention
Authors	Martyna Piątek, Katarzyna Węsierska
Keywords	stuttering, mentoring, support, self-disclosure, stuttering acceptance jąkanie, mentoring, wsparcie, ujawnienie siebie, akceptacja jąkania
Abstract	<p>Usually mentoring is a relationship between a person experienced in a particular subject and another person who needs support in that area. Empathy, self-confidence, maturity, resourcefulness and willingness to devote time and energy to another person are the characteristics that describe a good and effective mentor (Bardondess, 1997). Mentors for people who stutter should undoubtedly be knowledgeable about stuttering and provide support and respect for others who experience this condition (Plexico et al., 2005). According to Donaher, the most outstanding mentors for children who stutter are those young people who stutter themselves (2003). This study aims to reveal the impact of teenage and young adult mentors on school-age children who stutter. The study participants were 12 children and nine stuttering mentors who attended LOGOLab workshops. These meetings are organized monthly at the University of Silesia in Katowice, Poland (Boroń et al., 2021). During the group sessions, mentors stuttered openly in front of children. They shared their experiences with them and their parents (who participated in their sessions organized simultaneously with those for their children). When in contact with children, each mentor showed pride in being a person who stutters and shared that stuttering does not hold him or her back from achieving life goals. The techniques applied in this study were active observation, and panel discussions with mentors, children's parents or caregivers, speech-language therapists, and SLTs students who volunteered to attend these meetings. The poster presentation will describe the study results in detail. The preliminary analyses indicate the positive impact of mentors who experience stuttering on children who stutter and their parents/caregivers.</p> <p>Mentoring to zazwyczaj relacja pomiędzy osobą doświadczoną w danym temacie i osobą, która potrzebuje wsparcia w tym obszarze. Empatia, pewność siebie, dojrzałość, zaradność oraz chęć poświęcenia czasu i energii drugiej osobie, to cechy charakteryzujące dobrego i skutecznego mentora (Bardondess, 1997). Mentorzy osób jąkających się powinni z pewnością posiadać wiedzę o jąkaniu i obdarzać wsparciem oraz szacunkiem innych, którzy go doświadczają (Plexico i in., 2005). Jak podaje Donaher, najwybitniejszymi mentorami dla jąkających się dzieci są młodzi ludzie, którzy również się jąkają (2003). Celem tego badania jest ukazanie wpływu nastoletnich i młodych dorosłych mentorów na jąkające się dzieci w wieku szkolnym. Uczestnikami badania było 12 dzieci i dziewięciu jąkających się mentorów, którzy wzięli udział w warsztatach LOGOLab. Spotkania te organizowane są co miesiąc na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach (Boroń i in., 2021). Podczas sesji grupowych mentorzy jąkali się otwarcie w obecności dzieci. Dzielili się swoimi doświadczeniami również z rodzicami (którzy brali udział w sesjach organizowanych jednocześnie z nimi lub dziećmi). W kontakcie z dziećmi, każdy mentor okazywał dumę z powodu tego, że jest osobą jąkającą się. Mentorzy mówili także o tym, że jąkanie nie powstrzymuje ich przed osiągnięciem życiowych celów. Technikami stosowanymi w badaniu była aktywna obserwacja i dyskusje panelowe z mentorami, rodzicami lub opiekunami dzieci, logopedami i uczniami SLT, którzy zgłosili się jako ochotnicy do udziału w spotkaniach. Prezentacja plakatu szczegółowo opisuje wyniki badania. Analiza wyników badań</p>

wskazuje na pozytywny wpływ mentorów doświadczających jąkania na dzieci jękające się oraz ich rodziców/opiekunów.

References/Literatura:

Barondess, J.A., (1997). On Mentoring. *Journal of the Royal Society of Medicine*, 90, 347-349.

Boroń, A., Michta, I., Sakwerda, A., & Węsierska, K. (2021). Grupowe wsparcie dla jękających się dzieci i ich rodziców. In: K. Węsierska & H. Sønsterud, eds., *Dialog bez barier – kompleksowa interwencja logopedyczna w jękaniu*. Wydanie polskie rozszerzone (pp. 430-459). Agere Aude.

Donohue, C. (2003). *Feelings when stuttering in front of a group*. Essay posted to the Stuttering Homepage. Retrieved April 8, 2024, from <http://www.mnsu.edu/comdis/kuster/PWSspeak/donohue.html>

Plexico, L., Manning, W.H, DiLollo, A., (2005). A phenomenological understanding of successful stuttering management. *Journal of Fluency Disorders*, 30, 1-22.

P8E/PL	InterACT from the perspective of therapists and teachers: How to change children's attitudes toward stuttering InterACT oczami terapeutów i nauczycieli - czyli jak zmienia się postawy dzieci wobec jąkania
Authors	Maja Pordzik, Natalia Michalik, Joanna Szymczakowska
Keywords	stuttering, InterACT, attitudes, antistigmatization, therapist jąkanie, InterACT, postawy, antystygmatazacja, terapeuta
Abstract	InterACT is an anti-discrimination education program aimed at preschool and early school-age children (Weidner, 2016; Weidner, St. Louis, 2021; Węsierska, Weidner 2022;). Its goal is to promote appropriate attitudes towards various forms of functioning, including stuttering (Weidner, 2016). The program is conducted by therapists or teachers in educational institutions. Implementation of the program involves two sessions during which multimedia recordings and methodological materials are used as a basis for discussions with children about diversity (Weidner, 2016). Research conducted among program participants in the United States and Poland has shown its significant effectiveness in changing children's attitudes towards stuttering (Weidner, St. Louis, 2014; Weidner et al., 2015; Weidner et al., 2018; Węsierska, Weidner, 2022). Due to the five-year adaptation of the program to Polish conditions, where it is being implemented in many institutions with various locations, it is interesting to explore how therapists and teachers perceive the effects of implementing this program. The aim of the poster is to present the results of research conducted among therapists and educators who have introduced the InterACT program in Polish schools and preschools. The research concerns the opinions of those implementing the program regarding its effectiveness in changing attitudes towards stuttering and various forms of disabilities. The authors also intend to understand the views of specialists and describe their experiences in implementing the InterACT program in different environments. The survey method was used in the study using a questionnaire that was distributed to

specialists introducing the program in various educational institutions. The authors anticipate obtaining approximately 50 responses from the respondents. It is also planned to conduct an in-depth interview in a focus group to obtain a more accurate opinion of those implementing the program. This group consists of 2 speech therapy students from the University of Silesia in Katowice, who implemented InterACT in selected institutions for the first time. Through conducting an in-depth interview, it will be described how children react to the presented content and what changes in their attitudes can be observed. The described research is still ongoing, and the analysis of results will be possible after the training of students and their implementation of the program.

References:

Weidner, M. E. (2016). *Measuring and Changing Preschool Children's Stuttering Attitudes*. West Virginia University.

https://researchrepository.wvu.edu/cgi/viewcontent.cgi?params=/context/etd/article/7972&path_info=Weidner_11452.pdf (29.03.2024)

Weidner, M. & St. Louis, K. O. (2023). Changing public attitudes toward stuttering. In H. Sønsterud, & K. Węsierska (Eds.) *Dialogue without barriers – A comprehensive speech therapy intervention in stuttering* (English Version). Chorzów, Poland: Agere Aude Foundation for Knowledge and Social Dialogue. <https://www.logolab.edu.pl/wp-content/uploads/2023/06/Chapter-3-.pdf> (29.03.2024)

Weidner, M. E., St. Louis, K. O., Burgess, M. E., & LeMasters, S. N. (2015). Attitudes toward stuttering of nonstuttering preschool and kindergarten children: A comparison using a standard instrument prototype. *Journal of Fluency Disorders*, 44, 74-87.

Weidner, M. E., St. Louis, K. O., & Glover, H. L. (2018). Changing nonstuttering preschool children's stuttering attitudes. *American Journal of Speech-Language Pathology*, 27(4), 1445-1457.

Węsierska, K., Weidner, M. E. (2022). Improving young children's stuttering attitudes in Poland: Evidence for a cross-cultural stuttering inclusion program. *Journal of Communication Disorders*. 96, 1-10

InterACT to program edukacji antydyskryminacyjnej skierowany do dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym (Weidner, 2016; Weidner, St. Louis, 2021; Węsierska, Weidner 2022;). Jego celem jest promowanie właściwych postaw dotyczących różnorodnych form funkcjonowania, w tym wobec jąkania (Weidner, 2016). Prowadzony jest on przez terapeutów lub nauczycieli w placówkach edukacyjnych. Realizacja programu obejmuje dwie sesje, w trakcie których wykorzystuje się nagrania multimedialne oraz materiały metodyczne, będące podstawą do dyskusji z dziećmi o różnorodności (Weidner, 2016). Badania prowadzone wśród uczestników programu w Stanach Zjednoczonych oraz w Polsce wykazały jego znaczącą skuteczność w zmianie postaw dzieci wobec jąkania (Weidner, St. Louis, 2014; Weidner et al., 2015; Weidner et al., 2018; Węsierska, Weidner, 2022). Z uwagi na pięciolecie adaptacji programu do polskich warunków, gdzie wprowadzany jest on w wielu placówkach o różnorodnych lokalizacjach, interesujące wydaje się, jak skutki wdrożenia tego programu postrzegają terapeuci i nauczyciele.

Celem posteru jest zaprezentowanie wyników badań przeprowadzonych w grupie terapeutów i pedagogów, którzy wprowadzili program InterACT w polskich szkołach

i przedszkolach. Badania dotyczą opinii osób wdrażających program na temat jego skuteczności w zakresie zmiany postaw wobec jąkania i różnych form niepełnosprawności. Intencją autorek jest także poznanie poglądów specjalistów oraz opis ich doświadczeń w związku ze stosowaniem programu InterACT w różnych środowiskach. W badaniu posłużono się metodą sondażu z wykorzystaniem ankiety, która została rozesłana do specjalistów, wprowadzających program w różnych placówkach edukacyjnych. Autorki przewidują uzyskanie ok. 50 odpowiedzi od ankietowanych. Planowane jest również przeprowadzenie pogłębionego wywiadu w celu uzyskania dokładniejszej opinii wdrażających program. Wywiady zostaną przeprowadzone z dwiema studentkami logopedii Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, które po raz pierwszy wdrażały program InterACT w wybranych placówkach. Dzięki przeprowadzeniu pogłębionego wywiadu opisane zostanie, jak dzieci reagują na przedstawiane treści i jakie można zaobserwować zmiany w ich postawach. Opisane badania są jeszcze w toku, a opracowanie wyników będzie możliwe po przeszkoleniu studentów i wdrożeniu przez nich programu w placówkach.

Bibliografia:

Weidner, M. E. (2016). *Measuring and Changing Preschool Children's Stuttering Attitudes*. West Virginia University.

https://researchrepository.wvu.edu/cgi/viewcontent.cgi?params=/context/etd/article/7972/&path_info=Weidner_11452.pdf (29.03.2024)

Weidner, M. E., St. Louis, K. O. (2021). Zmiana społecznych postaw wobec jąkania. W: Sønsterud, H., & Wesierska, K. (Red.), *Dialog bez barier – kompleksowa interwencja logopedyczna w jąkanii*. Wydanie polskie rozszerzone (s. 117-147). Chorzów: Fundacja Wiedzy i Dialogu Społecznego Agere Aude. <https://www.logolab.edu.pl/wp-content/uploads/2021/12/Dialog-bez-barier-%E2%80%93-kompleksowa-interwencja-w-jakanii.-Wydanie-polskie-rozszerzone-Rozdzial-IV.pdf> (29.03.2024)

Weidner, M. E., St. Louis, K. O., Burgess, M. E., & LeMasters, S. N. (2015). Attitudes toward stuttering of nonstuttering preschool and kindergarten children: A comparison using a standard instrument prototype. *Journal of Fluency Disorders*, 44, 74-87.

Weidner, M. E., St. Louis, K. O., & Glover, H. L. (2018). Changing nonstuttering preschool children's stuttering attitudes. *American Journal of Speech-Language Pathology*, 27(4), 1445-1457.

Węsierska, K., Weidner, M. E. (2022). Improving young children's stuttering attitudes in Poland: Evidence for a cross-cultural stuttering inclusion program. *Journal of Communication Disorders*. 96, 1-10.

P9PL	Postawy komunikacyjne dzieci z jąkaniami w wieku wczesnoszkolnym w samoocenie i ocenie rodziców
Author	Natalia Radkowska-Marczak
Keywords	jąkanie, postawy komunikacyjne, badanie, samoocena, rodzicielska ocena
Abstract	Nadrzędnym celem badań było ustalenie czy postawy komunikacyjne dzieci doświadczających jąkania w wieku wczesnoszkolnym różnią się od reakcji prezentowanych przez ich płynnie mówiących rówieśników oraz czy rodzicielska ocena

nastawienia dziecka do mówienia jest zgodna z samooceną dokonaną przez uczniów. Wykorzystano schemat badania quasi-eksperymentalny. Pozwolił on na porównanie grupy eksperymentalnej z grupą kontrolną. Określone zostały dwie zmienne niezależne: płynność mowy i obecność wady wymowy, a także jedna zmienna zależna – ocena postaw komunikacyjnych. Dodatkowo średnie wyniki badanych dzieci z obu grup zostały poddane analizie ze względu na płeć, wiek, stan artykulacji, a w przypadku osób doświadczających niepełności także ze względu na typ oraz nasilenie jąkania. W badaniach wykorzystano dwa, główne narzędzia, które pozwoliły na ocenę postaw komunikacyjnych. Test do badania postaw związanych z komunikowaniem się (CAT) (Vanryckeghem i Brutten, 2021) posłużył do zebrania informacji na temat samooceny nastawienia uczniów do własnej mowy. Z kolei autorski kwestionariusz ankiety, stworzony na podstawie testu CAT, umożliwił ukazanie rodzicielskiej oceny tych postaw. Analiza zebranego materiału badawczego potwierdziła, że dzieci doświadczające jąkania prezentują bardziej negatywne nastawienie do własnego mówienia niż ich płynnie mówiący rówieśnicy. Dodatkowo badania ujawniły, że rodzicielska ocena postaw komunikacyjnych różni się od samooceny dzieci z jąkaniem.

P10PL	Porównanie wiedzy studentów kierunków: psychologia, pedagogika i logopedia na temat gielkotu oraz jąkania - doniesienia z badań.
Author	Emilia Tadla, Natalia Moćko
Keywords	jąkanie, gielkot, pedagogika, psychologia, logopedia
Abstract	Autorki przedstawiają wyniki badań ankietowych dotyczących poziomu wiedzy studentów na temat jąkania i gielkotu. Badania zostały przeprowadzone w lutym i marcu 2023 roku, a ich kontynuacja była prowadzona w kwietniu 2024 roku. W badaniu udział wzięło 40 studentów psychologii oraz 30 pedagogiki (w tym także pedagogiki przedszkolnej i wczesnoszkolnej oraz pedagogiki specjalnej). W kwietniu poszerzono próbę badawczą o studentów logopedii, co pozwoliło porównać wiedzę przedstawicieli trzech grup przyszłych terapeutów pracujących z osobami z jąkaniem i gielkotem. W trakcie badań ankietowanych zapytano o charakterystykę obu zaburzeń mowy. Celem badania było sprawdzenie, jak ankietowani oceniają poziom wiedzy na temat jąkania i gielkotu, jaki uzyskali podczas studiów. Ponadto w badaniu wzięto pod uwagę opinie studentów na temat stereotypów dotyczących wspomnianych zaburzeń mowy. Na podstawie zebranych danych zostały określone podobieństwa i różnice w opiniach na temat jąkania i gielkotu mogące wynikać ze specyfiki studiów na poszczególnych kierunkach.

P11E/PL	Polish adaptation of the Self-Stigma of Stuttering Scale (4S) Polska adaptacja „Skali Samostygmatacji w Jąkaniu się”
Authors	Marta Wesierska, Natalia Bauszek-Świsłowska, Katarzyna Węsierska, Michael Boyle, Anna Szerszeńska
Keywords	self-stigma, stuttering, people who stutter, Self-Stigma of Stuttering Scale (4S) autostygmatacja, jąkanie, osoby jąkające się, Skala autostygmatacji jąkania (4S)

Abstract

It has been shown that stigma can be internalized among people who stutter (PWS). Research suggests that PWS are afraid of how others view them, and may internalize these negative attitudes and identify them as part of their self-concepts (Boyle, 2013). The Self-Stigma of Stuttering Scale (4S) used in this study allows for a multidimensional view of self-stigma in PWS encompassing stereotype awareness, agreement and self-application of stigma. The field of speech and language therapy in Poland is increasingly more concerned with the internal feelings and emotions of PWS rather than solely focusing on treatment of physical speech disruption (e.g. Boroń et al., 2022; Węsierska & Pakura, 2018). Therefore, an assessment of self-stigma is an important addition to the SLT toolkit. The aim of this study was to adapt the 4S to Polish due to the lack of an assessment of self-stigmatisation of people who stutter in that language. This study included 98 adults who stutter (46.9% female, M age=29.64 (SD=10.80)). 72.4% of the participants indicated that they had speech-language therapy in the past, and 37.8% have sought out the support of self-help groups for people who stutter. Participants were asked to fill out the Polish version of the 4S and answer additional questions on general welfare and life satisfaction, their own speech assessment, their perceptions of difficulties associated with stuttering (questions adapted from the Communicative Participation Item Bank Short Form (CPIB)), and level of support. All questions were on a scale of 1-5 (strongly disagree - strongly agree) The questionnaires were administered online using the LIME SURVEY platform and in paper form - these were distributed during a national convention for people who stutter. The 4S consists of three subscores: Stigma Awareness, Stereotype Agreement and Stigma Application. All three scores were significantly positively correlated with each other ($p < .001$). The 4S subscores were also significantly correlated with the additional questions, apart from the level of support. Participants scored highest on Stigma Awareness (M=3.37, SD=0.67) followed by Stereotype Agreement (M=2.98, SD=0.68) and Stigma application (M=2.60, SD=1.02). Additionally, for each scale the following proportion of participants scored higher than 3 (theoretical midpoint that represents "neither agree nor disagree"): Stigma Awareness 72.45%, Stereotype Agreement 54.17% and Stigma Application 39.58%.

The findings show a highest score (and only one with a mean above the theoretical midpoint) for the Stigma Awareness score. This was also the subscale with the highest percentage of participants scoring higher than the theoretical midpoint. These findings are roughly in line with Boyle's (2013) scale evaluation results of a score above 3 for Stigma Awareness, and scores below 3 for the other two subscales. To conclude, the results show that a large proportion of participants were aware of the stigma associated with stuttering. Furthermore, a substantial proportion of participants applied highly negative stigmatizing attitudes to themselves personally. The study supports the continued refinement and use of the 4S with Polish speakers who stutter in order to assess and ultimately treat self-stigma in this population.

Wykazano, że stygmatyzacja może być zinternalizowana wśród osób z jękaniem. Badania sugerują, że osoby jękaące się obawiają się tego, jak postrzegają je inni i mogą internalizować te negatywne postawy i identyfikować je jako część ich samoakceptacji (Boyle, 2013). Skala Samostygmatyzacji w Jękaniu się (Self-Stigma of Stuttering Scale - 4S) wykorzystana w tym badaniu, pozwala na wielowymiarowe spojrzenie na piętno

jąkania, obejmujące świadomość stereotypów, zgodę i samodzielne stosowanie stygmatyzacji. Terapia logopedyczna w Polsce w coraz większym stopniu zajmuje się wewnętrznymi uczuciami i emocjami osób z jękananiem, zamiast skupiać się wyłącznie na terapii fizycznych cech mowy (np. Boroń i in., 2022; Węsierska i Pakura, 2018). Dlatego ocena autostygmatyzacji jest ważnym dodatkiem do zestawu narzędzi logopedy. Celem niniejszego badania było dostosowanie skali 4S do języka polskiego ze względu na brak narzędzi do oceny autostygmatyzacji osób jękanających się w tym języku. W badaniu wzięło udział 98 dorosłych osób jękanających się (46,9% kobiet, M wiek=29,64 (SD=10,80)). 72,4% uczestników wskazało, że w przeszłości korzystało z terapii logopedycznej, a 37,8% szukało wsparcia w grupach samopomocy dla osób z jękananiem. Uczestnicy zostali poproszeni o wypełnienie polskiej wersji skali 4S i udzielenie odpowiedzi na dodatkowe pytania dotyczące ogólnego dobrostanu i zadowolenia z życia, własnej oceny mowy, postrzegania trudności związanych z jękananiem (pytania zaadaptowane z Communicative Participation Item Bank Short Form (CPIB)) oraz poziomu wsparcia. Wszystkim pytaniom odpowiadała skala od 1 do 5 (zdecydowanie się nie zgadzam - zdecydowanie się zgadzam). Kwestionariusze zostały wypełnione online za pomocą platformy LIME SURVEY oraz w formie papierowej - rozdane podczas krajowego zjazdu osób z jękananiem. Skala 4S składa się z trzech podskal: świadomość stygmatyzacji, zgoda na stereotypizację i autostygmatyzacja. Wszystkie trzy wyniki były ze sobą istotnie dodatnio skorelowane ($p < ,001$). Rezultaty częściowe 4S były również istotnie skorelowane z dodatkowymi pytaniami, z wyjątkiem poziomu wsparcia. Uczestnicy uzyskali najwyższe wyniki w skali świadomości stygmatyzacji ($M=3,37$, $SD=0,67$), a następnie w skali zgoda na stereotypizację ($M=2,98$, $SD=0,68$) i autostygmatyzacja ($M=2,60$, $SD=1,02$). Dodatkowo, dla każdej skali następujący odsetek uczestników uzyskał wynik wyższy niż 3 (teoretyczny punkt środkowy, który reprezentuje "ani się zgadzam, ani się nie zgadzam"): świadomość stygmatyzacji 72,45%, zgoda na stereotypizację 54,17% i autostygmatyzacja 39,58%. Wyniki pokazują najwyższy stopień świadomości stygmatyzacji (i tylko jeden ze średnią powyżej teoretycznego punktu środkowego). Była to również podskala z najwyższym odsetkiem uczestników uzyskujących rezultaty wyższe niż teoretyczny punkt środkowy. Wyniki te są w przybliżeniu zgodne z tymi z oceny skali Boyle'a (2013), które wskazują na rezultat powyżej 3 dla świadomości stygmatyzacji i wyniki poniżej 3 dla pozostałych dwóch podskal.

Podsumowując, wyniki pokazują, że duża część uczestników była świadoma stygmatyzacji związanej z jękananiem. Co więcej, znaczna część uczestników stosowała wysoce negatywne postawy stygmatyzujące wobec siebie osobiście. Badanie wspiera dalsze udoskonalanie i wykorzystywanie skali 4S wśród osób z jękananiem w celu oceny i wdrożenia odpowiedniej terapii, która podejmowałaby temat autostygmatyzacji.

Referencje:

- Boroń, A., Gurok, E., Kosacka, K., Kowalczyk, Ł., Węsierska, K., & Yaruss, J. S. (2022). Ocena doświadczenia jękania i jakości życia wśród polskich dzieci w wieku szkolnym: Badanie psychometryczne za pomocą OASES-S-PL. *Logopedia*, 51(1), 71-87.
- Boyle, M.P. (2013). Ocena piętna związanego z jękananiem: Development and Evaluation of the Self-Stigma of Stuttering Scale (4S). *Journal of Speech, Language and Hearing*

Research, 56(5), 1517-1529. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2013/12-0280\)](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2013/12-0280))
Węsierska, K., & Pakura, M. (2018). Sytuacja dorosłych zmagających się z nią
W Polsce w opiniach logopedów i osób jękających się. W: K. Węsierska (red.) przy
współpracy K. Gaweł, Zaburzenia płynności mowy (s. 113-130). Gdańsk: Wydawnictwo
Harmonia Universalis.

P12E	Parent Inclusion in the Treatment of Preschoolers who Stutter: A Clinical Guide
Authors	Lesley Wolk, Lisa LaSalle
Keywords	childhood stuttering, parent guidance, treatment
Abstract	<p>This poster is designed to be a tutorial on the crucial role of parents / caretakers in the treatment of preschool-aged childhood stuttering. The primary goal is to offer overarching principles and strategies that can be employed by parents and clinicians with specific emphasis on preschool age children. There has been extensive consideration in past literature about the role of parents and caretakers in the treatment of childhood stuttering (e.g., Van Riper, 1973). Also historically, the parent role was highlighted in Wendell Johnson's early position that stuttering "begins not in the child's mouth but in the parent's ear", attributing much value to the parent's response to the child's stuttering and importance of the broad environmental effects on the child. Currently, while we know that parents do not cause their child to stutter, there are many conversational and temperamental strategies that are believed to assist the child in developing normally fluent speech. Each of these strategies has more or less evidence available to support each one; evidence which we will list out in the poster.</p> <p>There are several current treatment approaches for preschoolers who stutter, including approaches labeled the Demands Capacity Model-RESTART based approach, Lidcombe which is a response contingent stimulation type of approach, and more recently Palin parent-child interaction approach. There is a need to determine which techniques in these approaches are the ones that we should be guiding parents / caretakers to use with their preschoolers who stutter. For example, Byrd, Wolk and Davis (2007) have laid out the important role of phonology in preschool stuttering treatment, and LaSalle and Wolk (2023) have shown evidence that adult recasts of preschool stuttered utterances result in greater child fluency. Our clinical guide outlined in the poster will include research support as well as important overarching principles.</p> <p>References: Byrd, C., Wolk, L., & Davis, B. (2007). Role of phonology in childhood stuttering and its treatment. <i>Stuttering and related disorders of fluency</i>, 3, 168-182. Johnson, W. (1959). <i>The onset of stuttering: Research findings and implications</i>. U of Minnesota Press. LaSalle, L., & Wolk, L. (2023). Adult recasts as fluency-facilitators in preschoolers who stutter: Evidence from FluencyBank. <i>Journal of Fluency Disorders</i>, 76, 105971. Van Riper, C. (1973). <i>The nature of stuttering</i>. EnglewoodCliffs, NJ: Prentice-Hall</p>